

หนึ่ง

ขุนศึกที่กลายเป็นนก

เขาเทียนฉางมิใช่เขาสูง แต่ทอดตัวยาวจากปลายสุดของเมืองหนึ่ง ข้ามผ่านอีกสองเมืองจึงถึงที่สุดลง ผู้คนต่างเรียกขานกันว่า ‘เขาสามเรือน’ อันหมายถึงภูเขาที่อยู่ในอาณาเขตสามเมือง ด้วยลักษณะที่ทอดยาวและกว้างขวาง เขาเทียนฉางจึงเป็นสถานที่ยอดนิยมของขุมโจรเพื่อใช้ในการหลบซ่อนตัว เพราะสามารถรอดพ้นจากทหารที่ไล่ล่าไปตามเมืองต่างๆ ได้อย่างง่ายดายทางการต้องส่งคนขึ้นมาสืบหาปราบปรามหลายต่อหลายครั้ง

เมื่อสองเดือนก่อนมีข่าวว่ากลุ่มโจรลี้เซ่อหรือกลุ่มโจรชุดเขียว ที่มักสวมเสื้อผ้าหรือผ้าโพกศีรษะสีเขียวออกปล้น เริ่มอาละวาดแถบเขาเทียนฉาง เมื่อเรื่องนี้ถูกส่งไปถึงเมืองหลวง ฉีหยางเกา หวงตี้แห่งแคว้นฉีจึงมีรับสั่งให้ กูจิ้นอัน รองแม่ทัพตะวันออก นำกำลังพลหนึ่งร้อยนายบุกขึ้นเขาเทียนฉางไปปราบปรามกองโจรลี้เซ่อ

กูจิ้นอันเป็นคนหนุ่มที่มีความสามารถ รูปร่างหน้าตาอันว่าเป็นหนึ่งในบุรุษงาม องอาจกล้าหาญ มีฝีมือด้านการขี่ม้าและใช้กระบี่เป็นที่เลื่องลือ แม้แต่ตำแหน่งรองแม่ทัพก็ได้มาด้วยความสามารถอันโดดเด่น นอกจากนี้ภูมิหลังของเขาก็ดีเยี่ยม เรียกได้ว่าเกิดมาในกองทัพบทเพราะบิดาคือหู่ซิงโหว

แม่ทัพคุมทิศตะวันออก ขุนนางฝ่ายบูคนโปรดของหวงตี้ มารดาเป็นบุตรสาว ขุนนาง นำเสียดายที่เสียชีวิตไปก่อน หยูชิงโหวจิ่งเลี้ยงบุตรชายคนหนึ่งในกองทัพ ตั้งแต่เยาว์วัย ใครๆ ต่างก็คิดว่าเขาจะกลายเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งท่านโหวต่อจากบิดา

บุรุษรูปงามบนหลังม้ายกมือขึ้นเป็นเชิงห้าม ขบวนทหารที่ตามหลังมา หยุดดีเท่าลางทันที กุ่จิ้นอันกระโดดลงจากม้า มือกระชับกระบี่ข้างเอวแน่น เบื้องหน้าไกลออกไปมีกลุ่มควันลอยขึ้นเหนือแนวพุ่มไม้ เป็นสัญญาณว่าพบเป้าหมายแล้ว

ผู้ติดตามเขาล้วนเป็นทหารที่เคยผ่านสนามรบมาด้วยกันทั้งสิ้น กุ่จิ้นอัน และทหารเหล่านี้รู้ใจกันราวกับพี่น้อง ไม่ต้องเอ่ยปากพูดอะไรพวกเขาก็รู้ความต้องการของเจ้านายได้เป็นอย่างดี ทันทีที่กุ่จิ้นอันชูนิ้วชี้แล้วหมุนไปรอบๆ ทหารทั้งหมดก็เร่ร่างกายตามแนวพุ่มไม้แล้วกระจายตัวออกไปทันที

“เมื่อครู่เหมือนได้ยินเสียงม้า” เสียงสนทนาดังขึ้นทางเบื้องหน้า

ผู้ที่ปรากฏตัวเป็นชายคนหนึ่งซึ่งสวมชุดสีน้ำตาลอย่างชาวบ้านทั่วไป ผ้าที่เขาใช้รัดเอวมีสีเขียวเข้มเช่นเดียวกับผ้าที่พันศีรษะเอาไว้ สิ่งนี้เป็นสัญลักษณ์ของกลุ่มโจรลี้ซื่อที่กุ่จิ้นอันกำลังตามหา เขาหมอบต่ำอยู่บริเวณพุ่มไม้ข้างทาง เลื้อยฝ่าสีด้าที่เขาสวมกลมกลืนไปกับผืนป่า

“เป็นม้าป่าหรือไม่” คู่สนทนาเป็นชายซึ่งดูอ่อนวัยกว่า อายุราวสิบเจ็ดหรือสิบแปดปี รูปร่างค่อนข้างผอม มีผ้าโพกศีรษะสีเขียวเข้มเช่นเดียวกับคนแรก

“เจ้าอยู่ที่นี้มาเกือบเดือน เคยเห็นม้าป่าที่เขาเขียนหางหรือไม่” อีกคนว่าพลางมองไปเบื้องหน้า “ถ้าพบม้าป่าอย่างว่าก็ดีไป แต่ถ้าไม่พบอะไรคงต้องรีบไปรายงานหัวหน้า ไม่กี่วันก่อนคนของเรารายงานมาว่าทางการส่งทหารขึ้นมาปราบพวกเรา เห็นว่าเป็นถึงรองแม่ทัพตะวันออกเขียวนะ”

“ข้าเคยได้ยินมาเหมือนกัน เขาอายุยังน้อยก็ได้เป็นถึงรองแม่ทัพแล้ว” ชายอายุน้อยกว่าพยักหน้า

“เฮ้อ เจ้าไม่รู้อะไร คนผู้นั้นมีบิดาเป็นถึงท่านโหว แม่ทัพตะวันตกออกเกรงว่าตำแหน่งนี้ได้มาเพราะอาศัยบารมีของบิดาเสียมากกว่า” เขาเย้ยหยัน

คนธรรมดาอย่าอวดคิดเช่นนั้นไม่ผิด รองแม่ทัพไม่ใช่ตำแหน่งเล็กๆ ขึ้นมาอยู่ในตำแหน่งที่สูงได้ไม่ใช่เพียงฝีมือ ทว่าต้องอาศัยเส้นสายไม่น้อย คนร่ำรวยมีอำนาจจะทำสิ่งใดก็ได้ อายากยกตำแหน่งอะไรให้ใครก็ยอมได้ ในขณะที่พวกเขาขึ้นมาเป็นโจรก็เพราะความมอดอยากยากไร้ หัวหน้าเคยเป็นทหารมาก่อนด้วยซ้ำ แม้ว่าจะมีฝีมือแต่เป็นเพียงคนบ้านนอก ไม่สามารถก้าวหน้าในอาชีพได้ จึงตัดสินใจผันตัวมาเป็นโจร เรื่องนี้คนในกลุ่มรู้จักดี ในใจจึงมีความรู้สึกดูถูกรองแม่ทัพผู้นั้นไม่น้อย

“ทำไมเจ้าไม่พิสูจน์ด้วยตัวเอง”

เสียงที่ตั้งขึ้นทางด้านหลังทำให้พวกเขาสะดุ้ง พอหันกลับไปก็มีคมกระบี่จ่ออยู่ที่คอแล้ว ทหารที่เร่ร่างกายอยู่ตามพุ่มไม้ค่อยๆ โผล่ออกมาทีละคน เห็นเช่นนั้นแทนที่จะหวาดกลัว คนที่เพิ่งเหยียดหยามกู่จิ้นอันไปกลับนั่งสงบ เขายืนมองรองแม่ทัพหนุ่มรูปร่างมออยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะล้วงมือเข้าไปในแขนเสื้อ โยนบางอย่างขึ้นไปบนฟ้า จากนั้นชายอีกคนที่อยู่ข้างกันก็ขว้างลูกหินขึ้นไป แม้ทหารจะสังหารพวกเขา ก็สายเกินไป เมื่อลูกหินกระทบกับวัตถุปริศนาบนฟ้า นั่นก็แตกออกเป็นผงสีฟุ้งกระจายไปทั่วอากาศ

ใช้เวลาเพียงครู่เดียวหลังจากที่ผงสีกระจายตัวในอากาศ เสียงเป่าแตรดังขึ้นในค่ายโจร นี่คือนิยามอันที่หัวหน้าโจรกำหนดเอาไว้ กู่จิ้นอันมองผงสีนั้นก็อดชื่นชมไม่ได้ ที่แท้กองโจรลี้ซื่อสามารถรอดพ้นจากการไปได้ตลอดก็เพราะมีหัวหน้าที่ฉลาดเช่นนี้ แม้แต่กลวิธีทางการทหารก็ถูกนำมาประยุกต์ใช้ ทว่าเพราะดินปืนมีราคาแพง พวกเขาจึงใช้ผงสีที่ราคาถูกกว่ามากแทน

แม้พวกโจรจะรู้ตัวแล้ว แต่กู่จิ้นอันไม่ได้ตื่นตระหนก เขาเองก็ส่งสัญญาณด้วยพลุควันเช่นกัน ทหารที่กระจายตัวเป็นวงกลมอยู่รอบค่ายได้สัญญาณก็กระโจนเข้าไปด้านใน ขณะที่พวกโจรกำลังตื่นตระหนกเตรียมตัว

รับผู้บุกรุก การบุกอย่างรวดเร็วทำให้โจรหลายคนไม่ทันตั้งตัว ไม่ทันหยิบอาวุธ ก็ถูกจับกุมเสียแล้ว

หัวหน้าโจรและลูกน้องระดับสูงหนีออกจากค่าย เขาเคยเป็นทหารมีฝีมือไม่น้อย สามารถตีฝ่าวงล้อมโดยอาศัยช่วงซุลมุนออกมาได้ กูจิ้นอันรอเวลานี้อยู่แล้ว เขากับทหารอีกสองสามนายรีบติดตามไปทันที ระหว่างทางก็ให้ทหารคอยจับโจรตามทางโดยตลอด กูจิ้นอันจึงตามหัวหน้าโจรไปจนถึงหน้าผาเพียงลำพัง

“เคยได้ยินมานานว่ารองแม่ทัพกูแห่งกองทัพตะวันออกมีฝีมือด้านการใช้กระบี่เป็นที่เลื่องลือ วันนี้ได้พิสูจน์กับตัวเองเสียที” หัวหน้าโจรหันมายิ้มให้ กูจิ้นอัน เมื่อไม่มีทางให้หนีก็ต้องหันมาต่อสู้กัน

“ท่านเคยเป็นทหารปกป้องบ้านเมือง ผันตัวเป็นโจรเช่นนี้ไม่อับอายบ้างหรือ”

หัวหน้าโจรหัวเราะเมื่อได้ยินประโยคนั้น สายตาที่มองกูจิ้นอันเต็มไปด้วยความเย้ยหยัน “มีอะไรน่าอายหรือ ตอนเป็นทหารไม่ว่าจะขยันอย่างไร มีฝีมือมากแค่ไหน สุดท้ายก็ได้เบียดหัวแตกเต็ม คุณงามความดีที่เคยทำไม่อาจสู้ลูกหลานคนมีอำนาจที่เจริญเติบโตภายใต้หยาดเหงื่อแรงงานของทหารชั้นต่ำเข้ามาเป็นโจรยิ่งขยันก็ยิ่งรวย ผลตอบแทนเช่นนี้หาไม่ได้ตอนที่เป็นทหาร ไม่มีใครสนใจด้วยว่าโจรคนไหนเป็นลูกเต้าเหล่าใครมาก่อน โจรก็คือโจร ทุกคนเท่าเทียมกัน”

ความคับข้องใจของหัวหน้าโจรไม่ใช่ว่ากูจิ้นอันไม่รู้ ระบบเช่นนี้ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าไม่มีอยู่จริง แม้ว่าเขากับบิดาจะพยายามแก้ไขก็ยังยาก ดังนั้นเขาไม่สามารถโต้เถียงได้ เพียงแต่วันนี้ชายตรงหน้าเลือกเดินทางผิด และเขามีหน้าที่ต้องปราบปราม ไม่จำเป็นต้องสนทนาให้มากความ หัวหน้าโจรจับกระบี่พุ่งเข้ามาหา กูจิ้นอันปัดป้องรุกไล่ตามจังหวะ

ด้วยความแตกต่างของฝีมือ กูจิ้นอันฟันกลางลำตัวของอีกฝ่ายจนเกิดแผลฉกรรจ์ จากนั้นก็ฟันเข้าที่ข้อเท้าอีกแผลจนล้มลง ไม่สามารถลุกขึ้นมา

ได้อีก เขาอยากจับเป็นมากกว่าจับตาย ทหารนายหนึ่งตามมาพอดี กุจันอันจึง
สั่งให้ทหารนายนั้นมัดโจรผู้นี้เอาไว้

“รองแม่ทัพขอรับ ดูเหมือนมีบางอย่างอยู่ตรงหน้าผา” ทหารที่กำลังมัด
โจรเอ่ยขึ้น

กุจันอันหันไปมองที่ริมหน้าผา ยังไม่เห็นอะไร ทันใดนั้นก็รู้สึกได้ถึงลม
พัดผ่านด้านหลัง จึงหันกลับมา พยายามใช้กระบี่กันบางอย่างตามสัญชาตญาณ
แต่ก็สายเกินไป กระบี่เล่มหนึ่งแทงเข้าที่ท้องจนเกือบทะลุ

“เจ้า...” รองแม่ทัพหนุ่มตื่นตะลึง ผู้ที่ลอบทำร้ายเขาคือทหารที่ติดตาม
มาจากเมืองหลวง กุจันอันไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ยกโทษให้ข้าหน่อยด้วย ข้าจำจำเป็นจริงๆ”

เมื่อกล่าวจบก็กระชากกระบี่ออกมา ใช้ขาถีบร่างของกุจันอันที่ยังไม่รู้ว่าจะ
เกิดอะไรขึ้นร่วงตกลงไปจากหน้าผา กุจันอันงยหน้ามองหน้าผาที่อยู่ไกลออกไป
ไปเรื่อยๆ ด้วยความเข้าใจ ร่างร่วงกระแทกกับกิ่งไม้ที่อยู่ตามแนวผาซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า ก่อนจะตกลงสู่พื้นดิน โลกทั้งใบพลันมืดดับไป

“เขายังมีลมหายใจ” เสียงกระซิบดังขึ้นรอบๆ

กุจันอันไม่รู้สึกรู้สึกลับปวด แต่รู้สึกมีแรงมากกว่า เมื่อลืมตาขึ้นก็พบว่า
เบื้องหน้าคือทหารหลายนายกำลังมุงดูอะไรสักอย่าง แม้มุมมองนี้จะแปลก
ประหลาดแต่เขาก็มั่นใจว่าเขายังไม่เสียชีวิต บางทีอาจเป็นเพราะกิ่งไม้จำนวนมาก
มากที่ชะลอการตกของเขาเอาไว้ และหน้าผาก็ไม่ได้สูงเกินไป เขาจึงรอดชีวิต
มาได้ เพียงแต่เมื่อรอดชีวิตแล้ว ทำไมทหารที่ควรจะลงมาตามหาถึงไปสนใจ
อะไรสักอย่างบนพื้นมากกว่าเขาที่ห้อยอยู่ตรงนี้

รองแม่ทัพหนุ่มค่อยๆ หันมองไปรอบๆ จึงพบว่าตัวเองเหมือนจะอยู่ใน
โหลที่สูง น่าจะเป็นต้นไม้ และมุมมองของเขาก็แปลกออกไป คือทุกอย่างมีสีที่
ผิดปกติ ดินที่ควรเป็นสีน้ำตาลกลับมีสีอื่นปนด้วย รายละเอียดยังเหมือนเดิม
แต่สีแปลกไป นี่อาจเป็นผลกระทบจากอาการบาดเจ็บ

เขาไม่ได้สนใจเรื่องนี้ อันดับแรกควรเรียกทหารพวกนั้นเสียก่อน พอเอ่ยปากออกไปก็กลับไม่มีเสียงออกมา เขาพยายามอยู่หลายต่อหลายครั้งที่จะส่งเสียง ทุกอย่างอืดอาดและแปลกประหลาด จนสุดท้ายก็สามารถส่งเสียงออกไปได้ แต่กลับกลายเป็นสิ่งที่ไม่คาดคิด

“จึ๊ปๆ”

ไม่ว่าจะพยายามอีกครั้งเสียงที่ออกมาก็มีเพียงเสียงร้องของนกเท่านั้น กูจิ้นอันตื่นตระหนก ทหารนายหนึ่งได้ยินเสียงนกร้องอยู่ด้านหลัง ก็ลุกขึ้นยืนเดินมาดูมัน ตอนนั้นเองที่รองแม่ทัพหนุ่มพบว่าทหารดูเหมือนจะกลายเป็นยักษ์ตัวใหญ่ที่น่ากลัว และเขาก็กลายเป็นสิ่งมีชีวิตขนาดเล็กที่ถูกอีกฝ่ายจับได้ด้วยฝ่ามือเดียว

“เจ้านกสีฟ้าตัวนี้น่ารำคาญจริงๆ”

“เลิกสนใจนกแล้วมาช่วยกันยกรองแม่ทัพกลับขึ้นไปด้านบนดีกว่า” ทหารอีกนายเอ่ย

ทหารที่จับเขาเอาไว้หันกลับไป ช่องว่างเล็กๆ ระหว่างทหารแต่ละนายเผยให้เห็นว่าสิ่งที่พวกเขามองมาตั้งแต่แรกก็คือร่างของชายที่เต็มไปด้วยบาดแผล กูจิ้นอันจะจำตัวเองไม่ได้ได้อย่างไร นั่นน่าจะเป็นร่างของเขา ไม่ว่าเสื้อผ้าหรือกระบี่ที่เขาทำเอาไว้ในมือล้วนบอกວ່านั้นคือร่างของเขา กูจิ้นอันตื่นตระหนกและพยายามดิ้นรน ทหารนายนั้นจึงปล่อยมือให้เขาร่วงลงไปกับพื้น

กูจิ้นอันดิ้นรนดันตัวเองไปด้านหน้า เขามองเห็นแอ่งน้ำขนาดเล็ก เมื่อไปถึงก็จ้องลงไปแอ่งน้ำนั้น สิ่งที่เห็นไม่ใช่รองแม่ทัพหนุ่มรูปร่างงาม แต่เป็นนกตัวหนึ่งเท่านั้น แม้เขาจะไม่แน่ใจเรื่องสีขนบนร่าง ทว่านายทหารคนเมื่อครู่ก็เรียกเขาว่าเจ้านกสีฟ้า มันคงเป็นสีขนของเขาที่คนอื่นมองเห็น

‘เกิดเรื่องบ้าอะไรขึ้น’

ในขณะที่กูจิ้นอันไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ทหารก็ใช้ไม้ไฟที่สามารถทำได้แถวนั้นสร้างแคร่หามขนาดเล็กขึ้นมา แล้วยกร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลขึ้นวาง เบกเดินอ้อมขึ้นไปบนเขาเทียนฉางอีกครั้ง นอกจากนี้ยังมีทหารบางส่วนที่ลากอีก

ร่างที่นอนอยู่ไม่ห่างกันนัก แต่วิธีปฏิบัติแตกต่างกันมาก เมื่อมองดูให้ดีแล้ว ชายคนนี้น่าจะเป็นหัวหน้าโจร ไม่มีใครสนใจร่างนี้ว่าจะเจ็บปวดหรือไม่ บางทีอาจเพราะเขาตายไปแล้ว ทหารจึงทำเพียงมัดร่างเอาไว้กับไม้ไผ่แล้วแบกตามขึ้นไป กุจั่นอันไม่มีเวลาอีกแล้ว เขาไม่สามารถทิ้งร่างของตัวเองได้

ปีกเล็กที่กลายเป็นอวัยวะหนึ่งของร่างกายกางออก ท่ามกลางความพยายามครั้งแล้วครั้งเล่า ลัญชาตญาณของนกในตัวเขาก็ตื่นขึ้น ร่างถูกยกลอยจากพื้น เขาไม่มีเวลาแม้แต่จะชื่นชมสิ่งที่เกิดขึ้น รีบมุ่งหน้าตามขบวนทหารขึ้นไปด้านบนทันที

ทหารส่วนหนึ่งคุ้มกลุ่มโจรเดินทางกลับเมืองหลวง อีกส่วนส่งร่างของกุจั่นอันไปพบหมอที่ใกล้ที่สุด จากนั้นก็ส่งข่าวให้ทางเมืองหลวงทราบด้วย ในขณะที่กุจั่นอันที่กลายเป็นนกก็ติดตามร่างของตัวเองไปอย่างใกล้ชิด เขาไม่ชินกับการบินไปบินมาและมูมมองที่เปลี่ยนไป แต่เขาก็รู้ว่าไม่สามารถทำอะไรได้ในเวลานี้

เมื่อร่างที่บาดเจ็บถูกส่งไปพบหมอ สิ่งที่มาขอทราบออกก็คือไม่สามารถรักษาเขาได้ แม้ว่าจะยังมีชีวิตและลมหายใจอยู่ แต่ร่างกายไม่ตอบสนองต่อบัจจัยภายนอก เมื่อไม่ตอบสนองก็ทำได้แค่รักษาอาการบาดเจ็บภายนอกเท่านั้น กุจั่นอันบินวนอยู่รอบๆ บ้าน เขารอเวลาที่ใครสักคนเปิดหน้าต่างทิ้งเอาไว้แล้วพยายามเข้าไปด้านใน

เย็นวันนั้นทุกคนต่างแยกย้ายกันไปพักผ่อน ทิ้งร่างของผู้ป่วยไว้เพียงลำพังในห้องพัก หน้าต่างไม่ได้ปิดสนิท นี่เป็นเรื่องที่ควรถูกตำหนิ พวกเขาปล่อยให้คนป่วยนอนรับลมหนาวในยามค่ำคืนได้อย่างไร แต่ถ้าไม่ใช่เพราะหน้าต่างบานนี้เปิดแง้มเอาไว้ เจ้านกสีฟ้าก็คงไม่สามารถเบียดร่างเข้ามาด้านในได้

กุจั่นอันกระพือปีกบินไปบนเตียง มองร่างกายที่เคยเป็นของตัวเองนอนนิ่งอยู่อย่างนั้น ลึนความสง่างามที่เคยมี ทัวทั้งร่างพันด้วยผ้าที่นำเกลียดเพราะมีบาดแผลอันเกิดจากกิ่งไม้จำนวนมากเกี่ยวร่างกายตอนตกลงมาจากหน้าผา

เมื่อเห็นเช่นนั้นแล้วก็ไม่อยากเชื่อว่าทุกอย่างจะเกิดขึ้น ทำไมทหารนายนั้นถึงหักหลังเขา ไม่ใช่เข้าร่วมทุกข้อมรสขุในสนามรบกันมาหรือหรือว่าเขาทำสิ่งใดให้ฝ่ายนั้นไม่พอใจ จากคำพูดก่อนจะถีบเขาดกหน้าผา บางทีนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่อีกฝ่ายคิดจะทำด้วยตัวเอง

วันสองวันมานี้เขาบินไปรอบๆ และพบว่าทหารนายนั้นไม่ได้อยู่ในกลุ่มที่นำเขามาพบหมอ อาจเป็นอีกส่วนที่คุมตัวนักโทษกลับไป กูจิ้นอันจึงสืบสาวราวเรื่องได้เฉพาะจากบทสนทนาของพวกทหารที่ยังเหลืออยู่ พวกเขาบอกว่าหัวหน้าโจรเป็นต้นเหตุ ดูเหมือนทหารนายนั้นจะเล่าให้คนอื่นฟังว่าระหว่างที่เขาคิดว่าสามารถปราบหัวหน้าโจรได้และให้ความสนใจแก่บางอย่างที่หน้าผาหัวหน้าโจรที่ควรตายไปแล้วก็ลุกขึ้นมา ใช่ว่าอย่างแงไปที่เขา จากนั้นก็ผลักตกไปด้วยกัน

เขานึกเยาะหยันในใจ ที่แท้ชายชาติทหารผู้หนึ่งสามารถปั้นเรื่องโกหกได้มากขนาดนี้ คงเป็นทหารนายนั้นที่โยนร่างหัวหน้าโจรตามลงมาหลังจากถีบเขาดกหน้าผาไปแล้ว ด้วยร่างกายที่บาดเจ็บสาหัส แม้แต่หมอก็กลัวว่าเขาอาจจะมีชีวิตรอดอยู่ได้ไม่นาน แต่กูจิ้นอันไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้น เขามองร่างตัวเองอีกครั้ง พยายามหลับตาทำสมาธิหวังว่าจะสามารถถอดจิตกลับเข้าร่างได้ ทว่าไม่ว่าจะลืมหัดขึ้นมาอีกกี่ครั้งก็ยังคงอยู่ในร่างของนก

เช้าวันต่อมาเขาซ่อนตัวอยู่ในซอกเล็กๆ ข้างตู้ภายในห้อง มองหมอตรวจอาการอีกครั้ง หมอซราได้แต่ส่ายหน้า และเปลี่ยนสมุนไพรรที่พอกตามบาดแผลของเขา ทหารพูดกันว่าอีกไม่นานหญิงโหวจะเดินทางพร้อมรถม้ามารับเขากลับไปรักษาที่เมืองหลวงด้วยตัวเอง

กูจิ้นอันที่ได้ยินก็เริ่มมีความหวัง บางทีหมอในเมืองหลวงอาจมีความสามารถมากกว่า เขาคิดมาตลอดทั้งคืนว่าที่ไม่สามารถเข้าร่างเดิมได้อาจเป็นเพราะกลไกการป้องกันตัวบางอย่าง อย่างเช่นร่างกายอ่อนแอเกินไปทำให้วิญญาณไม่สามารถกลับเข้าร่างได้ เมื่อร่างกายแข็งแรงดีแล้วอาจจะสามารถ

กลับเข้าร่างได้อีกครั้ง

หลายวันต่อมาหญิงโหวเดินทางมาถึงพร้อมกับรถม้าเพื่อรับตัวบุตร

ชาย ท่านโหวมองบุตรชายคนเล็กที่เคยแข็งแรง เต็มไปด้วยความสามารถ อดอาจน่าเกรงขามกลายเป็นผู้ป่วยที่นอนไม่รู้สึกรู้ตัว หัวใจของบิดาย่อมโศกเศร้า หลังจากหมอยืนยันว่าบาดแผลร้ายแรงได้รับการรักษาแล้ว เขาจึงนำร่างของบุตรชายขึ้นรถม้าที่ได้รับการปรับแต่งเป็นพิเศษ แล้วออกเดินทางกลับเมืองหลวงโดยไม่รู้ว่ามิเจ้านกสีฟ้าตัวหนึ่งเกาะหลังคารถม้าตามกลับไปด้วย

เรื่องที่กู่จิ้นอัน รongแม่ทัพตระวันออกผู้มีชื่อเสียงโด่งดังได้รับบาดเจ็บสาหัสจากการปราบปรามกลุ่มโจรสลัดที่เซ่อแห่งเขาเทียนฉางได้รับการกล่าวขานไปทั่ว ยามได้เห็นรถม้าของสกุลกู่กลับจวนโหว ไม่มีรongแม่ทัพขี่ม้ามาอย่างองอาจเช่นเคย ผู้คนก็รู้ว่าข่าวลือนี้เป็นความจริง หวงตั้งเองก็ทราบ ในฐานะผู้ที่สั่งให้กู่จิ้นอันไปปราบโจรสลัดที่เซ่อ จึงพระราชทานหมอลองจำนวนมากมาให้จวนโหวเพื่อตรวจอาการของรongแม่ทัพ

แต่ไม่ว่าจะเป็นหมอลองคนไหนก็ไม่สามารถทำให้รongแม่ทัพตระวันออกฟื้นขึ้นมาได้ ร่างกายของเขาอาจสามารถรักษาบาดแผลได้ แต่ไม่รู้ว่เพราะเหตุใดกู่จิ้นอันจึงไม่ยอมตื่นขึ้นมา ท่ามกลางความวุ่นวาย นกสีฟ้าตัวน้อยคอยมองจากต้นหลิวขนาดใหญ่ที่อยู่ในสวนนอกเรือนส่วนตัวของกู่จิ้นอัน

เขากลับมาด้วยความหวังและพบความผิดหวังซ้ำแล้วซ้ำเล่า หญิงโหวเองก็ดูแลซารลงไปหลายปีภายในเวลาไม่กี่วัน ไม่ว่าจะหมอดิมีชื่อเสียงคนไหน เขาก็เชิญมาจนหมด สุดท้ายก็ไม่มีใครสามารถรักษาบุตรชายได้เลย กู่จิ้นอันในร่างนกได้แต่มองบิดาที่เฝ้าเขาอยู่ในห้องด้วยความรู้สึกผิด

นอกจากบิดาแล้ว ในจวนโหวเรื่องที่เขาไม่สามารถฟื้นคืนขึ้นมาได้กลายเป็นเรื่องรึนเริงสำหรับสองแม่ลูกอย่างจงเหมยจีกับกู่จิ้นหง มารดาเลี้ยงกับพี่ชายต่างมารดาของเขา เกรงว่าหากบิดาไม่อยู่ในจวนเวลานี้ พวกเขาคงเฉลิมฉลองเป็นงานใหญ่โต ไปหน้าเสแสร้งของมารดาเลี้ยงที่มาเยี่ยมทำให้หนักน้อย

รู้สึกระคายตาเหลือเกิน ยิ่งคำพูดปลอมโยนของพี่ชาย แม้แต่บิดาก็คงรู้สึก
รำคาญหูไม่น้อย ท่านจึงมักลุกเดินหนีอยู่เสมอ

“ทำไมไม่ลองไปพบท่านอาจารย์คังที่วัดนอกเมืองคูละ” สหายคนหนึ่งของ
ของบิดาเอ่ยขึ้นขณะที่เข้ามาเยี่ยมภูจิ้นอัน

หยุซิงโหวไม่เชื่อเรื่องพวกนี้ แต่ในเวลาที่เขาไม่มีตัวเลือกมากนัก “ได้ชื่อ
จะช่วยให้หรือ”

“ท่านอาจารย์คังมีความสามารถมาก ทำนายดวงชะตาผู้คนได้แม่นยำ
ครั้งหนึ่งทำนายให้บ้านสกุลเสียนว่าจะมีบุตรชายสิบทอดสกุล แต่สูญหินเส้นให้
กำเนิดบุตรสาวสามคนติดกัน ตอนนั้นได้ทำเส้นคิดว่าเรื่องนี้ไม่เป็นความจริง
ใครจะรู้ในปีนั้นสูญหินเส้นก็ให้กำเนิดบุตรชายจริงๆ”

เรื่องนี้ทำให้วัดกลายเป็นที่นิยม แม้แต่ท่านอาจารย์คังเองก็ยังคงพบได้
ยากเพราะไม่ชอบให้คนไปรบกวน นานครั้งจึงจะเข้าพบได้ เข้าพบได้แล้วก็ยัง
ไม่แน่ว่าท่านจะทำนายดวงชะตาให้หรือไม่ ฟังเรื่องนี้แล้วหยุซิงโหวยังเชื่อครึ่ง
ไม่เชื่อครึ่ง ทว่าพอมองบุตรชายที่นอนหลับอยู่ก็รู้ว่านี่อาจเป็นหนทางสุดท้าย
“ข้าจะลองดู”

วันรุ่งขึ้นแม่ทัพทิศตะวันออกผู้ยิ่งใหญ่ก็ซื้อข้าวของจำนวนมากไป

ถวายวัด มองเห็นผู้คนมากมายทั้งขุนนาง คหบดีดีผู้ร่ำรวย และชาวบ้านรอ
อยู่ด้านหน้า สอบถามได้ความว่าคนเหล่านี้มารอพบท่านอาจารย์คังทั้งสิ้น แต่
รอแล้วรอเล่าก็ไม่ได้พบเสียที ฟังเช่นนี้ท่านโหวก็รู้สึกท้อเหี่ยว แต่ในขณะนั้น
หลวงจีนน้อยรูปหนึ่งเปิดประตูออกมา กวาดตามองผู้คนที่กำลังลุ้นจนตัวเกร็ง
หลวงจีนน้อยรูปนี้เป็นผู้ติดตามของท่านอาจารย์คัง ทุกครั้งจะพบใครก็ชี้ให้
หลวงจีนน้อยมาตาม

หยุซิงโหวบังเอิญสบตาเข้า หลวงจีนน้อยยิ้มให้เขาแล้วเดินเข้ามาหา
ผู้คนแหวกเป็นทางยาว อยากรู้ว่าใครจะกลายเป็นผู้โชคดี เมื่อหลวงจีนน้อย
หยุดที่ด้านหน้าเขา ท่านโหวก็ยังไม่แน่ใจ จนกระทั่งอีกฝ่ายเอ่ยขึ้น

“ท่านอาจารย์ต้องการพบท่าน โปรดตามเข้ามา” หลวงจีนน้อยเอ่ยเช่นนั้น แล้วเป็นอันแน่ชัดว่าท่านอาจารย์คงต้องการพบเขา หัวใจของท่านโหวลิ่งโลดรีบตามเข้าไปอย่างรวดเร็ว

ด้านในไม่ใช่สถานที่หรูหรา แม้จะมีผู้คนจำนวนมากบริจาคเงินให้วัด เพื่อแลกกับการทำนายดวงชะตาของท่านอาจารย์ แต่ได้ซื้อชokolatกลับอยู่อย่างสมถะ มีเพียงโต๊ะอ่านหนังสือตัวหนึ่งและตู้สำหรับเก็บพระคัมภีร์เท่านั้น ท่านอาจารย์คั่งนั่งอยู่ด้านใน อายุราวเจ็ดสิบหรือแปดสิบปี แต่ยังคงแข็งแรงอยู่มาก หนวดขาวยาวถึงอก เมื่อได้ยินเสียงคนเดินเข้ามาก็ลืมตาขึ้น ยิ้มให้ท่านโหวลิ่งเล็กน้อย

“นมัสการท่านอาจารย์” แม้มีตำแหน่งเป็นถึงโหว แต่หญิงโหวก็ให้ความเคารพผู้อื่นเสมอ

“ไม่ต้องมากพิธี ท่านมีเรื่องจะถามอาตมามีใช่หรือ”

“ท่านอาจารย์รู้หรือไม่ ข้ามาพบท่านด้วยเรื่องใด”

“ก็เรื่องบุตรชายมีใช่หรือ” เห็นเขาทำท่าตกใจ ท่านอาจารย์ก็หัวเราะเบาๆ “อาตมาไม่ใช่ผู้วิเศษหรอก เพียงแต่ข่าวลือเรื่องรองแม่ทัพตะวันออกได้รบบาดเจ็บและยังไม่อาจฟื้นคืนสติโด่งดังไปทั่ว พบท่านวันนี้ก็คงร้อนใจมาด้วยเรื่องบุตรชายนี่เอง”

หญิงโหวพยักหน้า ศรัทธากับการไม่อวดคุณวิเศษธรรมของได้ซื้อชokolat รูปนี้ “ใช่ขอรับท่านอาจารย์ เรื่องนี้ข้าจนปัญญาแล้ว ไม่รู้เพราะเคราะห์กรรมอะไรเขาถึงได้ป่วยเช่นนี้ แม้บาดแผลภายนอกจะถูกรักษาจนหายแล้ว แต่กลับไม่ยอมตื่นขึ้นมา ท่านอาจารย์พอจะชี้ทางสว่างได้หรือไม่”

ท่านอาจารย์คั่งผ่อนลมหายใจ ส่ายหน้าเล็กน้อยด้วยท่าทางเสียดาย “รองแม่ทัพตะวันออกผู้นี้มีคุณธรรม ความดีที่เขากระทำก็มีมาก เพียงแต่เพราะเป็นขุนศึก ช่วงชีวิตของเขาและผู้คนจำนวนมากไม่น้อยมาตั้งแต่เยาว์วัย กลายเป็นวิบากกรรมครั้งใหญ่ในวันนั้น ไม่นานจะผ่านพ้นไป แต่การจะผ่านวิบากกรรมต้องมีผู้ช่วยเหลือ”

เดิมทีหญิงโหวคิดว่าหมดหวัง ทว่าพอได้ยินประโยคหลังก็มีกำลังใจ
ขึ้นมา “ช่วยอย่างไรขอรับ”

ได้ชื่อชราเยี่ยม “บุตรชายท่านคนนี้อายุถึงคราวแต่งงานแล้วมิใช่หรือ”

ขณะที่พูดสายตาก็เลื้อยมองไปด้านนอก เห็นนกสีฟ้าตัวหนึ่งเกาะอยู่
บนกิ่งไม้ใหญ่ จดจ้องเข้ามาด้านใน ได้ชื่อชราเองก็มองนกตัวนั้นอยู่นาน กระทั่ง
เยี่ยมให้มันเสียวด้วยซ้ำ เจ้านกน้อยยลสีฟ้ามีท่าทางตกใจ มันกระพือปีกแล้วบิน
หนีไป

สอง แต่งภรรยาแก่เคล็ด

กูจินอันที่อยู่ในร่างนกไม่รู้ว่าได้ชื่อชรารูปนั้นรู้เรื่องของเขาหรือไม่ แต่
สายตาและรอยยิ้มที่มองมากลับทำให้ชนทั่วทั้งร่างลุกชันราวกับนกที่กำลังตื่น
กลัว นกสีฟ้าบินออกจากเขตวัดไปเกาะกิ่งไม้ตรงทางเข้า แล้วถอนหายใจด้วยความ
ความรู้สึกอึดอัดอย่างบอกไม่ถูก ไม่รู้คำพูดของได้ชื่อชรารูปนั้นสามารถเชื่อถือ
ได้หรือไม่ แต่ดูเหมือนนี่จะเป็นทางสุดท้ายที่บิดาของเขาจะทำได้ในเวลาทั้งหมด
สิ้นความหวัง

แสงสว่างอันน้อยนิดถูกจุดขึ้นในใจของเขาเช่นกัน หวังว่าสิ่งที่ได้ชื่อ
ชราพูดจะใช้ได้ผล

เมื่อนึกไปถึงเรื่องการแต่งงาน เจ้าหน้อยก็อยากจะยิ้มออกมา เขามั่นใจ
ว่าจะมีสตรีนางหนึ่งที่ยอมแต่งงานกับร่างกายที่ไร้สติของเขา ที่จริงเพราะมัว
แต่ห่วงวาย เขาจึงลืมนึกถึงนางไป ทั้งที่บ้านนอญู่ใกล้กันแค่นี้แต่กลับไม่อาจไปมา
หาสู่กันได้เพราะความแตกต่างทางสถานะและเพศ ฝ่ายนั้นเป็นสตรีที่ยังไม่ทัน
ได้ออกเรือน คงไม่สามารถมาเยี่ยมเขาตามที่เขาต้องการได้ บางทีเวลานั้นนาง
อาจจะร้อนรนด้วยความเป็นห่วง

หัวใจดวงน้อยในร่างนกเต้นระรัว คิดได้แล้วก็บินวนกลับไปทางเมือง

หลวง จวนโหวเป็นจวนขนาดใหญ่ที่พระราชทานให้ขุนนางระดับสูงในราชสำนัก ถัดออกไปไม่กี่ลี้ยังมีจวนขุนนางตำแหน่งต่ำที่อยู่ในละแวกเดียวกัน เมื่อก่อน กูจิ้นอันมักมาเล่นที่นี่ย่อยครั้ง

เนื่องจากเสียมารดาไปตั้งแต่จำความได้ บิดากลัวว่าเขาที่ไม่สามารถเข้า กับพี่ชายต่างมารดาได้จะถูกรังแก จึงมักพาเขาไปที่ค่ายทหารอยู่เสมอ กินนอน เรียน เล่น ล้วนอยู่แต่กับหมู่ชายฉกรรจ์ที่อายุมากกว่า พอกลับจวนโหวก็มี เพียงพี่ชายที่ไม่ชอบหน้ากันเท่าใดนัก กูจิ้นอันจึงมักออกไปเดินเล่นข้างนอก และได้พบกับบุตรสาวขุนนางผู้หนึ่งที่อาศัยอยู่จวนข้างกัน

ในความทรงจำของเขา พวกนางมักเดินทางไปไหนมาไหนด้วยกัน สองพี่น้อง หวังลี่เซียนเดินนำหน้า มีน้องสาวเดินตามเหมือนลูกเปิดอยู่ข้างหลัง หวังลี่เซียนเป็นบุตรสาวที่เกิดจากภรรยาเอก รูปร่างหน้าตางดงามแต่เยาว์วัย ช่างพูดช่างเจรจา นางเป็นเด็กหญิงคนแรกที่ชวนเขาคุยเรื่องอื่นนอกจากการ เรียนและการรบ

กูจิ้นอันไม่ค่อยได้อยู่ในเมืองหลวงมากนัก ในขณะที่หวังลี่เซียนมีเรื่อง เล่าเกี่ยวกับเมืองหลวงมากมายให้เขาฟัง ดวงตาของนางเป็นประกายสดใส และมักพูดด้วยน้ำเสียงตื่นเต็นราวกับว่าทุกเรื่องที่นางได้พบช่างน่าอัศจรรย์ไป เสียหมด กว่าจะรู้ตัวเขาก็กลายเป็นคนชอบฟังทุกอย่างที่นางพูดไปเสียแล้ว

เมื่อเติบโตขึ้นผู้ใหญ่ก็พูดว่าเขากับหวังลี่เซียนเป็นคู่รักวัยเยาว์ กล่าว คือคล้ายว่าจะคู่ตัวกันไว้ตั้งแต่เด็ก เติบโตขึ้นมา ก็คงได้แต่งงานกัน หวังลี่เซียน มักเดินหนีด้วยท่าทางเขินอาย บางครั้งก็โทษว่าเป็นเพราะเขาที่อยู่กับนางมาก เกินไป ผู้ใหญ่ถึงได้คิดเองเออเองเช่นนี้ กูจิ้นอันชอบมองภาพนั้น เขาไม่เคย ปฏิเสธเมื่อใครกล่าวถึงเรื่องนี้เลยสักครั้ง ในช่วงชีวิตที่เสียบเหงของเขาไม่ สำคัญว่าอีกฝ่ายจะเป็นบุตรสาวขุนนางใหญ่โตหรือไม่ ขอแค่รักเขา ดูแลเขา ด้วยชีวิตและหัวใจเท่านั้นก็เพียงพอแล้ว

ก่อนออกจากเมืองหลวงไปปราบกองโจรลี้เซอครานั้น ยังแอบให้ ลัญญาแก่นางว่าเมื่อกลับมาได้รับความดีความชอบ เขาจะขอให้บิดามารดาของเขา

หวังลีเซียนตีเขาอยู่หลายที่แต่ไม่เอ่ยปากปฏิเสธ เขาจึงถือว่านางยอมรับคำขอแต่โดยดีแล้ว

ครั้งนี้บิดาควรรู้ว่าจะต้องไปพบใคร หวังลีเซียนคงไม่ปฏิเสธถ้านางรู้ว่าการแต่งงานครั้งนี้อาจช่วยให้เขาฟื้นขึ้นมาได้ นี่ก็ได้เช่นนี้แล้วเจ้านกน้อยก็บินตรงไปที่จวนขนาดเล็กของสกุลหวัง เขาเคยมาที่นี้หลายครั้ง แต่ไม่เคยเข้าไปถึงด้านใน เวลานั้นกลายเป็นนกก็ขอใช้ข้อนี้ให้เกิดประโยชน์ โบายบินเหนือหลังคาเรือนพักต่างๆ ด้านในสุดคงเป็นที่อยู่ของสตรีในสกุลหวัง

เขามองเห็นหวังลีเซียนอย่างรวดเร็ว นางนั่งอยู่ภายในศาลาที่สวนด้านนอก ดูเหมือนกำลังชื่นชมผ้าเช็ดหน้าที่ปักกลดลายดอกไม้ ช่างๆ กันมีกล่องเข็มกับด้ายวางอยู่ กุจิ้นอันหลบอยู่บนหลังคาใต้เงาร่มไม้ มองสตรีที่งดงามตรึงใจใช้นิ้วเรียวยาวลูบรอยปักอันประณีตบนผืนผ้า

“งามน่ะเจ้าคะ” สาวใช้ที่อยู่ข้างกันเอ่ยชม

“ก็ไม่เท่าไรหรอก ยังด้อยกว่าร้านผ้าชื่อดังมากนัก” สิ่งที่นางพูดไม่ใช่การถ่อมตัว แต่เหมือนจะรู้สึกเช่นนั้นจริงๆ

กุจิ้นอันจำได้ว่าเขาก็มีผ้าเช็ดหน้าปักลายคล้ายๆ แบบนี้อยู่ผืนหนึ่งเช่นกัน หวังลีเซียนมอบให้เขาในวันที่ได้รับตำแหน่งรองแม่ทัพ ทุกวันนี้ก็ยังเก็บเอาไว้ใต้หมอนในห้องนอนอย่างดี ด้วยกลัวว่าหากพกติดตัวไปจะทำให้ผ้าเช็ดหน้าที่งดงามผืนนั้นเปื้อนได้ ผ้าผืนนี้นางปักด้วยตัวเอง ฝีมืองดงามไร้ที่ติ ที่แท้กลับถ่อมตัวถึงเพียงนี้ เจ้านกน้อยมองนางด้วยความภาคภูมิใจ

ด้านนอกศาลามีสตรีนางหนึ่งกำลังเดินถือบางอย่างมา เมื่อเห็นว่ามีคนนั่งอยู่ก็ชะงักเล็กน้อย คนในศาลาเองก็มองเห็นผู้มาเยือนเช่นกัน กุจิ้นอันที่เกาะอยู่มองตาม จึงเห็นว่ามีสตรีที่ใบหน้าคล้ายหวังลีเซียนอยู่ทำส่วนเดินเข้ามา คนผู้นี้คือหวังลีถึง น้องสาวต่างมารดาของนาง ไม่งดงามเท่าพี่สาว แต่ก็มีใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารัก คอยเดินตามหลังพี่สาว ไม่ว่าพี่สาวจะพูดอะไรก็ยอมไปเสียทุกอย่าง กุจิ้นอันไม่สนิทสนมกับนาง ออกจะรำคาญนิดๆ กับนิสัยไม่ค่อยพูดและขี้อายของนาง

หวังลีถึงเดินเข้ามาในศาลา นางย่อกายทำความเคารพพี่สาวประหนึ่ง
ทำกับผู้อาวุโสในบ้าน

“ท่านพี่ชอบผ้าผืนนี้หรือเจ้าคะ”

หวังลีเขียนจ้องน้องสาว ก่อนจะก้มลงมองผ้าในมือ “ไม่ได้ชอบมาก
ขนาดนั้น เพียงแค่เห็นเจ้าวางทิ้งเอาไว้ก็เลยหยิบขึ้นมาดู” นางเอ่ยขึ้นเช่นนั้น
ก่อนโยนผ้ากลับลงในตะกร้าเชื่อมกับด้ายอย่างไม่ยติ

“ด้ายหมด ข้าก็เลยเดินไปหยิบมาใหม่เจ้าคะ”

คนเป็นพี่พยักหน้า “นับวันฝีมือของเจ้าจะดีขึ้นเรื่อยๆ แล้วนี่เจ้าปัก
ผ้าเซ็ดหน้าผืนนี้ให้บุรุษคนใดอีกเล่า”

คนฟังส่ายหน้าปฏิเสธ “ข้าไม่เคยปักผ้าให้บุรุษคนไหนเลยเจ้าคะ ท่าน
พี่ก็รู้”

“ข้าคิดว่าเจ้าอยากจะปักไปฝากคนป่วยเสียอีก”

หวังลีถึงสะดุ้งเล็กน้อย นางไม่กล้าเงยหน้ามองพี่สาว ได้แต่ปล่อยให้
ผ้านั้นลุกขึ้นเดินจากไปพร้อมกับสาวใช้ ก่อนไปนางผินใจเรียกเอาไว้ “ท่านพี่
จะไม่ไปเยี่ยมท่านพี่จิ้นอันหรือเจ้าคะ”

“ข้าเป็นสตรียังไม่ได้ออกเรือน จะให้เข้าบ้านบุรุษมันก็น่าเกลียด ทำไม
เจ้าไม่เอาไปให้เขาด้วยตัวเองล่ะ ไปดูให้เห็นแก่ตาแล้วกลับมาบอกข้าด้วยว่า
เขากลายเป็นคนใกล้ตายจริงหรือไม่” หวังลีเขียนเอ่ยจบก็สะบัดหน้าจากไป
ทิ้งให้น้องสาวยืนอยู่ตรงนั้นเพียงลำพัง

หวังลีถึงอยากจะพูดบางอย่างแต่ก็ไม่กล้า นางกลืนน้ำย่อยคำทั้งหมดลงคอ
เดินไปหยิบผ้าเซ็ดหน้าที่ปักค้างไว้ขึ้นมาดู พอเห็นว่าไม่มีส่วนไหนเสียหายก็
ค่อยสบายใจ หยิบด้ายชุดใหม่ออกมาร้อย ปักดอกไม้ส่วนที่เหลือต่อ คีระชะ
เล็กก้มลงจดจ้องงานตรงหน้า ไม่ทันได้สังเกตเห็นกสิฟ้าตัวหนึ่งที่เกาะอยู่ด้านบน
มันดูเหมือนไม่มีแรงจะออกบิน

เพื่อไม่ให้เสียเวลา วันรุ่งขึ้นหยุดชิงไหวเดินทางมาที่จวนสกุลหวังพร้อมแม่สื่อ อีกไม่นานเขาจะต้องเดินทางไปประจำที่ชายแดน ไม่นานก็จะสามารถกลับมาได้ตอนไหน ดังนั้นเรื่องแต่งงานก็ต้องทำให้รวดเร็วที่สุด เมื่อบ่าวรับใช้เห็นว่าท่านท้าวทิวทิวก็รีบเปิดประตูต้อนรับ หวังสี่เต๋อกับซูเพยอิงฮูหยินของเขาออกมาต้อนรับ ครั้นเห็นว่าอีกฝ่ายมาพร้อมกับแม่สื่อก็หันหน้าเสียไปครู่หนึ่ง ท่านท้าวทิวจับอาการได้แต่ยังแสร้งทำเป็นไม่เห็น

“การวะท่านท้าว” สองสามีภรรยาทำความเคารพหยุดชิงไหว ก่อนจะเชิญเข้าไปนั่งด้านใน บ่าวรับใช้รินน้ำชาให้พวกเขา ก่อนจะก้าวถอยออกไป “ไม่ได้พบกันเสียนาน วันนี้ท่านท้าวเดินทางมาถึงจวนสกุลหวัง ไม่รู้มีเรื่องอันใดให้เข้ารับใช้หรือไม่”

“การวะใต้เท้าหวัง หวังฮูหยินเจ้าค่ะ” แม่สื่อยิ้ม ทำตามหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายทันที “วันนี้ท่านท้าว หยุดชิงไหวได้ให้वानให้เข้ามาเป็นธุระเจรจาเรื่องมงคลกับบ้านสกุลหวัง ไม่ทราบว่าได้เท้าหวังกับหวังฮูหยินสะดวกหรือไม่”

การถามเช่นนี้เป็นเพียงถามตามธรรมเนียมเท่านั้น ไม่ใช่การถามเพื่อคาดหวังว่าอีกฝ่ายจะตอบรับหรือปฏิเสธ ซูเพยอิงไม่กล้าพูดอะไร ก่อนหน้านี้อสามีได้กำชับนางเอาไว้แล้ว จึงทำได้แค่ส่งสัญญาณให้บ่าวรับใช้ไปแจ้งข่าวแก่บุตรสาวเท่านั้น ระหว่างนี้การเจรจาในห้องโถงยังคงดำเนินต่อไป แม่สื่อพูดชักแม่น้ำอ้อยอยู่ครู่ใหญ่ก็เข้าเรื่อง

“ท่านท้าวต้องการสู่ขอบุตรสาวคนโตของใต้เท้าหวังกับหวังฮูหยิน นามว่าหวังสี่เซียน ผู้มีทั้งความงาม ความรู้ และกิริยามารยาทอันเรียบร้อยให้แก่บุตรชายคนเล็กของท่าน มีนามว่าก๊วจินอัน รองแม่ทัพตะวันออกผู้มีชื่อเสียงโด่งดังตั้งแต่วัยเยาว์ คาดว่าใต้เท้าหวังกับหวังฮูหยินจะเห็นด้วยในเรื่องนี้”

แม้จะคาดเดาจุดประสงค์ได้ตั้งแต่เห็นหน้าแม่สื่อ แต่เมื่อถูกสู่ขอขึ้นมาจริงๆ ในใจของพวกเขากลับอึดอัด หากเป็นก่อนหน้านี้อ การที่บุตรสาวได้แต่งงานกับก๊วจินอันนับว่าเป็นพรของสกุลหวัง ทว่าเวลานี้ทุกคนต่างเล้าลือกันว่ารองแม่ทัพตะวันออกอยู่ในสภาพไม่ต่างจากร่างไร้วิญญาณ สามารถอยู่ได้

ก็เพราะยาที่หมอลหลวงมอบให้ ไม่แม้แต่จะลืมหืมตาขึ้นมาได้ ให้บุตรสาวแต่งงานกับคนผู้นั้น แม้จะได้เกี่ยวข้องกับจวนโหว ก็ต้องขอพิจารณาดูอีกครึ่ง

หวังลี่เต๋อยิ้มออกมาก่อน “เรื่องนี้ทำไมรวดเร็วเหลือเกิน ก่อนหน้านี้ข้าได้ยินว่าอาการของรองแม่ทัพกุยยังไม่ดีขึ้นเลยมิใช่หรือท่านโหว ไม่สู้รอให้เขาอาการดีขึ้นก่อนค่อยจัดการเรื่องนี้ก็ยังไม่สาย”

หูซิงโหวรู้อยู่แล้วว่ารูปการณ์จะออกมาเป็นแบบนี้ มีบิดามารดาคนใดจะทนให้บุตรสาวแต่งงานออกเรือนไปกับคนปวยที่กลายเป็นคนไร้ประโยชน์เล่า เพียงแต่เขาเองก็อยู่ในสถานะบิดาที่ต้องทำทุกอย่างเพื่อบุตรชายเช่นกัน เขาหันมาขอให้แม่สื่อออกไปด้านนอกก่อนเพื่อจะพูดคุยเป็นการส่วนตัว ด้วยวิสัยทหารท่านโหวจึงกล่าวออกไปตามตรง

“อาการของจิ้นอันนั้นว่าไม่ดีเลย บอกตามตรงว่าไม่มีใครกล้าพูดว่าเขาจะดีขึ้นหรือไม่ แต่ก่อนหน้านี้ข้าเดินทางไปพบท่านอาจารย์คังที่วัดนอกเมืองมา ท่านกล่าวว่าอาการของจิ้นอันมีทางหาย แต่การผ่านเคราะห์กรรมครั้งนี้ต้องแต่งภรรยาให้เขาเพื่อแก้ชะตา ข้าคิดดูแล้วจิ้นอันกับสี่เชียนบุตรสาวของท่านนับว่าเป็นคู่รักวัยเยาว์ ข้าหวังว่านางจะยินดีแต่งงานเพื่อช่วยเหลือจิ้นอันในคราวนี้”

เมื่อได้ฟังคำจากปากของท่านโหวแล้ว ได้แต่ทำหวังก็ไม่รู้ว่าควรกล่าวอะไรออกไป เรื่องที่บุตรสาวเป็นคู่รักวัยเยาว์ของจิ้นอันเป็นเรื่องที่รู้กันโดยทั่ว ท่านโหวจะเดินทางมาย่อมไม่แปลก เพียงแต่สำหรับพวกเขาไม่อาจทำใจยอมยกหวังลี่เชียนให้แต่งงานกับคนไร้ประโยชน์ได้จริงๆ

“เป็นคำทำนายของใต้ชื่อรูปหนึ่งเท่านั้น ไม่แน่ว่าจะเป็นจริงหรือไม่” ซูเพยอิงกล่าวขึ้น

ตลอดเวลาที่ผ่านมานางก็เป็นหนึ่งในคนที่นับถือโชคกลาง แต่มาวันนี้กลับรู้สึกว่าจะปล่อยให้คำทำนายของใต้ชื่อรูปหนึ่งมาทำลายชีวิตทั้งชีวิตของบุตรสาวไม่ได้ คำทำนายเช่นนั้นจริงเท็จก็ส่วนนี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ ถ้าปล่อยให้หวังลี่เชียนแต่งงานไปแล้วจิ้นอันสิ้นตามคำทำนายก็ดีไป แต่ถ้าไม่สิ้น

บุตรสาวของนางจะอย่างไร

“แต่เนี่ยคือสิ่งเดียวที่สามารถทำให้เขาได้ในฐานะพ่อ” หยุซิงโหวเอ๋ย “ท่านสามารถเรียกร้องของหมั้นหมายได้มากกว่าที่ท่านต้องการ”

ทันทีที่ได้ยินคำนี้ หวังลี่เต๋อก็หน้าตั้งไปเล็กน้อย “เกรงว่าท่านโหวกล่าวคำนี้เหมือนคิดจะให้พวกเราขายบุตรสาวกิน ต้องขออภัยท่านโหวด้วย แม้จนสกุลหวังไม่ร่ำรวยเช่นจวนโหวของท่านก็ได้ขาดแคลนถึงเพียงนั้น”

“ข้าไม่ได้คิดเช่นนั้น เพียงแต่ต้องการตอบแทนให้สมแก่ความเสียสละที่บุตรสาวท่านจะทำให้จวนโหวของเรา” เขากล่าวเช่นนั้น ดูเหมือนพูดกับบิดามารดาอาจไม่ได้ผล “เรื่องนี้ทำไมเราไม่ถามความคิดเห็นของบุตรสาวท่านกันเล่า ข้าจะยอมรับการตัดสินใจของหวังลี่เซี่ยน”

ในใจของท่านโหว หวังลี่เซี่ยนเป็นคนรักของบุตรชาย ไม่ว่าจะอย่างไรนางก็คงยอมแต่งเพื่อช่วยเหลือคนรัก หากถามเจ้าตัวเองน่าจะช่วยให้เรื่องง่ายขึ้น หวังลี่เต๋อเองก็จะไม่เสียหน้า

ฮูเพ่ย์อิงมองหน้าสามี เดิมทีนางอยากให้หวังลี่เซี่ยนอ้างว่าเจ็บป่วยจะไต่ไม่ต้องออกมาพบหน้าท่านโหว แต่เมื่อเขาเอ่ยขึ้นมาเช่นนี้ ในฐานะมารดา ย่อมรู้นิสัยใจคอบุตรสาวเป็นอย่างดี นางจึงสั่งให้สาวใช้ด้านนอกไปตามบุตรสาวคนโตมาที่นี่

ใช้เวลาไม่นานหวังลี่เซี่ยนก็ปรากฏตัว นางอยู่ในอาการงงตาม ทำความเคารพท่านโหวด้วยท่าทางซดซ้อย ท่านโหวฟังพอใจเมื่อคิดว่าอีกไม่นานจะต้องไต่นางเป็นสะใภ้แก่ซุตาให้บุตรชาย สตรีเช่นนี้แม้เป็นเพียงบุตรสาวขุนนางระดับต่ำก็นับว่ามีค่าในตัวเอง แต่งงานเข้าจวนโหวย่อมไม่เสียหน้า

“ลี่เซี่ยน พ่อกับแม่เรียกเจ้ามาวันนี้เพราะมีธุระอย่างหนึ่งอยากจะถามเจ้า” หวังลี่เต๋อเกริ่นกับบุตรสาวก่อน

“ไม่ทราบท่านพ่อท่านแม่มีสิ่งใดต้องการถามลูกหรือเจ้าคะ”

“วันนี้ท่านโหวเดินทางมาที่นี่พร้อมกับแม่สื่อ เพราะต้องการสู่ขอเจ้าให้แต่งงานกับกู่จิ้นอัน บุตรชายคนเล็กของเขา” ผู้เป็นบิดาบอกกล่าว

หยูซิงโหวจึงเอ่ยต่อ “ลี้เซี่ยนเอ๋ย ชักล่าวกับเจ้าตามตรง เวลาที่จิ้นอันมีอาการบาดเจ็บยังไม่สามารถฟื้นขึ้นมาได้ เพียงแต่มีได้ชื่อมากับการมีผู้หนึ่งทำนายว่าหากสามารถแต่งภรรยาให้เขาได้ เคารพกรรมครั้งนี้ก็จะคลี่คลายลงไป จิ้นอันยังมีทางที่จะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง เจ้าเต็มใจจะแต่งงานกับจิ้นอันใช่หรือไม่”

หวังลี้เซี่ยนฟังเรื่องราวอย่างสงบ ก่อนจะเงยหน้ายิ้มให้ท่านโหว เดิมที่ท่านโหวคิดว่านางจะตอบตกลง ทว่าสิ่งที่หลุดออกมาจากปากกลับตรงกันข้าม “ข้าขอโทษต่อท่านโหว แต่ข้าคงแต่งงานกับรองแม่ทัพไม่ได้”

“ทำไมเล่า เจ้ากับเขาเป็นคู่รักกัน ทำไม...”

นางตอบกลับโดยไม่รอให้ท่านโหวกล่าวจบ “ข้อขอโทษท่านโหวอีกครั้ง เพียงแต่เท่าที่ข้าทำได้ เรื่องที่ข้ากับท่านรองแม่ทัพเป็นคู่รักกัน ล้วนเกิดจากคนนอกพูดกันไปเองทั้งนั้น ข้าไม่เคยเอ่ยปากเลยสักครั้งว่าข้ามีความรู้สึกพิเศษต่อท่านรองแม่ทัพ”

“เจ้า!”

ท่านโหวรู้แน่แล้วว่าหวังลี้เซี่ยนผู้นี้มิใช่คนด้อยอย่างที่ฉาบหน้าเอาไว้ การกระทำของนางในช่วงเวลาที่ผ่านมाल้วนบอกให้นางมีใจให้แก่จิ้นอัน แต่เมื่อถึงคราวจำเป็นกลับเลือกที่จะปฏิเสธความสัมพันธ์ หยูซิงโหวโมโหจนหน้าแดงกำ

หวังลี้เซี่ยนยังยิ้มระรื่น “ถ้าข้าทำอะไรให้ท่านโหวเข้าใจผิด ข้าขออภัยด้วยเจ้าค่ะ”

“จิ้นอันรักคนผิดจริงๆ” ท่านโหวไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร คิดไม่ถึงว่าสตรีผู้นี้จะมีใบหน้าที่น่าได้ขนาดนี้

“ส่วนเรื่องที่ท่านโหวกล่าวว่าจะทำตามความต้องการของข้า หวังว่าท่านโหวคงไม่ผิดคำพูดนะเจ้าค่ะ” นางไม่วายกล่าวคำพูดของเขาก่อนหน้านี้ หยูซิงโหวยิ้มเย็น “ที่แท้เจ้าฟังอยู่ด้านนอกมาโดยตลอด”

บทสนทนาที่ยังมีหนึ่งคนกับหนึ่งตัวแอบอยู่ หนึ่งคนก็คือหวังลีถึง นื่อง

สาวต่างมารดาของหวังลีเซียน นางอยู่ด้านนอกมาลักรู้แล้ว และได้ยินบทสนทนาด้านในโดยตลอด ทำทางกระวนกระวาย ทว่าเมื่อได้ยินว่าพี่สาวปฏิเสธการลู่ขอลงกลับไม่แปลกใจเท่าใดนัก ไม่ว่าคนอื่นจะมองภาพของหวังลีเซียนเป็นอย่างไร นางคือคนที่รู้ดีที่สุด ว่าใบหน้าซึ่งดงามฉาบทับอะไรเอาไว้บ้าง

ในขณะที่อีกหนึ่งตัวก็คือเจ้านกสีฟ้าที่เกาะอยู่นอกหน้าต่าง กูจิ้นอันรู้ลึกซาไปทั่วร่าง เดิมทีเมื่อวานได้รู้ว่าผ้าเช็ดหน้าที่เขาเก็บเอาไว้ไม่ใช่ฝีมือของหวังลีเซียนก็ยังไม่พอใจได้ เพียงแค่ผ้าเช็ดหน้าผืนหนึ่งจะตัดสินใจอะไรกับใจคน แต่วันนี้ความจริงได้ตอกย้ำอีกครั้ง ที่แท้ในใจของหวังลีเซียนเขาไม่เคยเป็นคนรัก หรืออาจไม่รักเพราะว่าวันนี้กูจิ้นอันไม่ใช่ขุนศึกที่องอาจบนหลังม้าอีกแล้ว เป็นเพียงคนป่วยที่ไร้ประโยชน์เหมือนพืชผักที่นอนติดเตียงเท่านั้น

เจ้านกน้อยอยากหัวเราะเยาะความเขลาของตัวเอง ที่ผ่านมาเขาหน้ามืดตาบอดมาโดยตลอด หากมีไข้เพราะบาดเจ็บสาหัส บางทีเวลานี้เขาอาจจะกลายเป็นสามีของนางไปแล้ว ไม่รู้ควรนับว่าเป็นโชคดีหรือโชคร้าย แต่ในขณะที่กำลังจมอยู่กับความสับสนและโศกเศร้า คนที่แอบฟังอยู่ด้านนอกก็ผลักรบประตูเข้าไป

หวังลีเซียนไม่ได้ตอบคำถามเมื่อครู่ ใบหน้าซึ่งดงามยังคงเบื่อนรอยยิ้ม ในขณะที่ประตูห้องโถงถูกเปิดออก คนที่ก้าวเข้ามาคือสตรีในอาภรณ์สีเขียวอ่อน ใบหน้าจิ้มลิ้มและมีเค้าของหวังลีเซียนอยู่หลายส่วน นางตรงเข้ามาทำความเคารพเบื้องหน้าท่านโหวแล้วกล่าวแนะนำตัว

“คารวะท่านโหว ข้าชื่อลี่ถึง เป็นบุตรสาวคนเล็กของใต้เท้าหวัง ข้าขอร้องถามท่านโหวหนึ่งข้อได้หรือไม่เจ้าคะ” การปรากฏตัวของนางทำให้ผู้คนตกใจและตกใจมากกว่าเดิมเมื่อเด็กคนนี่เลือกที่จะก้าวเข้ามาหาและถามท่านโหวโดยตรง

ท่านโหวพยายามระงับอารมณ์โกรธที่มีต่อหวังลีเซียนก่อนจะเอ่ยถาม “มีเรื่องอะไร”

“ถ้าหากคนแต่งงานให้ท่านพี่...ท่านรองแม่ทัพผู้ได้จะช่วยให้เขาดีขึ้น

จริงหรือไม่เจ้าคะ”

เมื่อได้ยินคำถามนี้ แม่ทัพตะวันตกก็ยิ้มเย้ยหยัน ที่เห็นบุตรสาวคนเล็กก็ต้องการจะตอกย้ำเขา “เรื่องนี้ก็ไม่แน่ มันคือทางสุดท้ายที่ข้าสามารถทำได้”

หวังลี่ถึงได้ยินเช่นนั้นก็กักริมฝีปากเอาไว้ คล้ายว่ามีบางอย่างที่อยากจะทำ แต่หวังลี่ก็ไม่ชอบบุตรสาวคนเล็กที่ดูแข็งข้านัก เขากำลังจะเอ่ยปากบอกให้คนมาพานางออกไป แต่กลับได้ยินเรื่องที่น่าตกใจออกมาจากริมฝีปากเล็กที่มีสีราวกับกลีบดอกท้อ

“เป็นข้าได้หรือไม่เจ้าคะ”

หยูชิงโหวไม่เชื่อหูตัวเอง รีบเงยหน้าขึ้นจ้องนาง “เจ้าว่าอะไรนะ!”

หวังลี่ถึงกลัวสายตาราวกับราชสีห์ของท่านโหว แต่ยังคงลั่นใจพูดออกไปอีกครั้ง “ให้ข้าแต่งงานกับรองแม่ทัพกู่จิ้นอันแทนได้หรือไม่เจ้าคะ”

“หุบปากของเจ้าลี่ถึง!” หวังลี่เตอะตะคอกใส่บุตรสาว เขารู้ว่านางไม่ใช่คนฉลาด แต่ไม่คิดว่าจะโง่ถึงเพียงนี้

หยูชิงโหวไม่สนใจเสียงของใต้เท้าหวัง เขาลุกขึ้นยืน จ้องมองนางอย่างไม่อยากจะเชื่อ “เจ้า...เจ้ากล่าวว่าเจ้ายินดีจะแต่งงานกับจิ้นอันของข้าใช่หรือไม่”

หวังลี่ถึงตอบด้วยการพยักหน้า ไม่มีใครคาดคิดว่าเรื่องราวจะออกมาในรูปแบบนี้ แม้แต่เจ้านกที่แอบฟังอยู่ด้านนอกก็เช่นกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาไม่ใช่คนโง่ เขารู้ว่าหวังลี่ถึงแอบมีใจให้เขา เพียงเพราะในสายตามีแต่หวังลี่เซียน นางจึงดำรงอยู่ได้ในฐานะน้องสาวเท่านั้น อีกทั้งพฤติกรรมของเขาก่อนหน้านี้ก็ไม่ใช่ว่าจะดีนัก เพราะไม่ชอบทำทางซ้ายมือไม่กล้าพูดกู่จิ้นอันกับหวังลี่เซียนจึงมักทิ้งนางเอาไว้ข้างหลังเสมอ

ทว่าในวันนี้ ช่วงเวลาที่วิฤติที่สุดของชีวิต หวังลี่ถึงได้ก้าวเข้ามาเสนอตัวเพื่อช่วยเขา

“ท่านโหว ลี่ถึงอาจเลอะเลือนไปชั่วครู่” ใต้เท้าหวังพยายามจะปฏิเสธ

คำพูดของบุตรสาวคนเล็ก พยายามจะเดินเข้าไปใกล้แล้วตั้งให้นางออกห่างจากท่านโหว

แม้ที่พระวันออกมื่อไวกว่า รีบจับนางไปไว้ข้างหลัง ใช้ตัวเองเป็นกำแพงบังเอาไว้ “ได้เท่าหวัง มีใช้เรื่องนี้ตกลงกันแล้วหรือว่าจะยึดตามความสมัครใจของบุตรสาวท่าน หวังสี่เขียนไม่ต้องการแต่งก็ช่างเถิด ข้าไม่บังคับ แต่หวังสี่ถึงต้องการแต่ง ข้าก็ไม่บังคับ นางพูดออกมาเอง พวกเราควรจะเคารพการตัดสินใจของนาง”

ท่านโหวไม่สามารถปล่อยนางไปได้ เดิมทีหากว่าการขู่ขโมยไม่สำเร็จ เขาอาจใช้เงินสักก้อนซื้อบุตรสาวชาวบ้านคนหนึ่งแต่งเข้าจวนโหว ภายภาคหน้ายังสามารถมอบตำแหน่งฮูหยินรองให้นางได้ เพราะบุตรสาวขุนนางคนอื่นก็คงเป็นเช่นหวังสี่เขียน เห็นว่าจู่จิ้นอันไร้หนทางจะรักเขาก็ไม่อยากแต่งด้วย เวลานี้หวังสี่ถึงเสนอตัวเอง เขาต้องคว้าเอาไว้ให้มัน

“สี่ถึง บอกท่านโหวไปว่าเจ้าเลอะเลือน ไม่ได้คิดจะทำเช่นนั้นจริงๆ”

ได้เท่าหวังขึ้นเสียงใส่บุตรสาว โดยปกติแล้วหวังสี่ถึงจะเป็นเด็กเก็บตัวไม่ค่อยพูดค่อยจา ไม่ว่าจะใครจะบอกอะไรก็เชื่อไปเสียทุกอย่าง ทว่าวันนี้เด็กที่เคยเชื่อฟังมาโดยตลอดกลับคิดขบถ นางแอบอยู่ด้านหลังท่านโหว รู้สึกมีแรงยึดขึ้นมา กลั่นใจตอบบิดาไปอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

“ข้าคิดดีแล้ว ข้าต้องการแต่งเข้าจวนโหวเจ้าค่ะ”

หุยซิงโหวหัวเราะลั่น “ได้เท่าหวังได้ยินชัดแล้วใช้หรือไม่ เรื่องนี้เร่งด่วนพรุ่งนี้ข้าจะให้คนเตรียมของหมั้นหมายมาให้ จากนั้นจะให้คนตัดชุดเจ้าสาวได้ฤกษ์เมื่อไรจะมาบอกอีกครึ่ง” กล่าวจบก็รีบร้อนออกไป ไม่ฟังแม้คำกล่าวลาของเจ้าบ้าน

หวังสี่เต๋อโกรธจนหน้าแดง พอร่างท่านโหวจากไปแล้วก็ยกมือฟาดไปที่ใบหน้าบุตรสาวคนเล็กเต็มแรง

“โง่!”

สาม

ส่งตัวเข้าหอ

หวังลีเต๋อมองร่างบุตรสาวที่ทรุดลงไปกับพื้น ในอกเต็มไปด้วยความ
โกรธที่ยากจะอธิบาย แม้ว่าในสายตาของเขาหวังลีถึงอาจไม่ใช่บุตรสาวคน
สำคัญ แต่ก็ยังถือว่าเป็นบุตรสาวคนหนึ่ง ในฐานะบิดาเขาคาดหวังว่านางจะ
แต่งงานกับขุนนางที่มีอำนาจและฐานะ ไม่ใช่การแต่งงานให้คนป่วยไร้ประโยชน์
ถึงหยุดชิงไหวจะถือได้ว่าเป็นขุนนางคนสำคัญของแคว้นฉี กูจิ้นอันเคยเป็นหนึ่งใน
ในตัวเลือกที่ดีที่สุดในฐานะขุนนางที่มีอนาคตไกล แต่เมื่อได้รับบาดเจ็บสาหัส
จนกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ แม้แต่ตำแหน่งโหวกก็คงไม่ถูกส่งมอบให้เขา เรียก
ได้ว่าบุรุษอนาคตไกลคนนั้นคงกลายเป็นเพียงคนป่วยที่รอวันตาย การส่งบุตร
สาวที่ยังมีประโยชน์คนหนึ่งไปแต่งงานด้วยจะกลายเป็นเรื่องเสียเปล่า

“เจ้ามันโง่จริงๆ” หวังลีเต๋อกล่าวออกมาด้วยอารมณ์อีกครั้ง

ซูเพยอิงลุกขึ้นอย่างเชื่องช้า เดินมาจับแขนของสามีเพื่อปลอบโยนด้วย
ท่าทางไม่จริงจังกนัก “อย่าโกรธนักเลยเจ้าคะ แบบนี้ไม่ดีต่อสุขภาพของท่านพี่
นะเจ้าคะ”

“แล้วเจ้าจะให้ข้าทำอย่างไร นางทำอะไรลึนคิดแบบนี้ ข้าควรจะทำ
อย่างไรดี” เขาหันมาถามซูเพยอิง นิ้วมือยังชี้ไปยังร่างของหวังลีถึงที่ไม่กล้าแม้แต่

จะเงยหน้าขึ้นมอง

“นางพูดต่อหน้าท่านโหวไปแล้ว ต่อให้ท่านตบตีนางไปก็ไม่สามารรถแก้ไขอะไรได้อีกแล้วนะเจ้าคะ เช่นนั้นทำไมท่านไม่ลองคิดในแง่ที่ดีดูบ้างเล่า”

“แต่งงานกับคนไร้ประโยชน์ยังจะคิดอะไรที่ดีได้อีกหรือ”

นางเงยหน้าแล้วยิ้มให้สามี “แม่จิ้นอันจะกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ แต่การที่ลี้ถึงแต่งงานกับเขาก็ยังเป็นสะใภ้จวนโหวคนหนึ่ง หยูซิงโหวรักจิ้นอันมาก ผู้คนย่อมเกรงใจอยู่บ้าง เรายังสามารถใช้ประโยชน์ในความเกรงใจของจวนโหวเพื่อหาสามีให้ลี้เซียนได้นะเจ้าคะ”

ซูเพ่ยอิงไม่ได้แยะแสว่าหวังลี้ถึงจะแต่งงานกับใคร คนเดียวที่นางสนใจก็คือบุตรสาวในสายเลือดอย่างหวังลี้เซียน นางจะให้ความสนใจการแต่งงานของหวังลี้ถึงก็ต่อเมื่อมีประโยชน์ต่อหวังลี้เซียนเท่านั้น อย่างเช่นการแต่งงานเข้าจวนโหวครั้งนี้ นางไม่ยอมให้หวังลี้เซียนแต่งงานกับชายที่นอนไร้อิสติอยู่บนเตียง แต่ยอมปล่อยให้หวังลี้ถึงแต่งงานได้

หวังลี้ถึงโต้ได้ย่นสิ่งที่ซูหยินกล่าวออกมาก็ต้องหยุดคิด ซึ่งน้ำหนักแล้วพบว่าเมื่อไม่สามารถหยุดการแต่งงานครั้งนี้ได้จริงๆ และแม่ในอนาคตการเป็นภรรยาของกู่จิ้นอันจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์อันใดต่อจวนสกุลหวัง แต่ในระยะสั้นก็ยังสามารถใช้ประโยชน์ได้อยู่บ้าง

เมื่อคิดได้เช่นนั้นเขาก็พยายามระงับอารมณ์โกรธ ถึงจะไม่สามารถหยุดความโกรธได้ทั้งหมดก็เถิด แต่เพื่อไม่ให้ตัวเองทำอะไรไปมากกว่านี้จึงหันหลังเดินจากไปพร้อมกับซูหยิน ภายในโถงรับรองเหลือเพียงสองพี่น้องหวังลี้เซียนกับหวังลี้ถึงเท่านั้น

หวังลี้ถึงพยายามลุกขึ้นยืน ใบบนหน้าขาวปรากฏรอยนิ้วมือชัดเจน รอยปื้นแดงนี้ทำบอยู่เกือบครึ่งใบบนหน้า ความรู้สึกเจ็บปวดกลายเป็นความชินชา ไม่มีแม้แต่หยดน้ำตาไหลออกมา ความชินชานี้น่าหวาดกลัวมาก เพราะเกิดจากการถูกกระทำซ้ำๆ ตั้งแต่ยังเด็ก ไม่ว่าจะทำผิดเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่หลวงล้วนถูกทำโทษเสมอ แม้ว่าความคาดหวังของบิดาต่อนางจะน้อยมาก แต่ใน

ฐานะบุตรสาวที่ยังทำประโยชน์ได้ด้วยการส่งไปแต่งงานกับคนอื่น นางต้องเป็นคนที่ไม่เพียงพร้อมด้วยความรู้สึกปลื้มปรีดิ์คือการคือ พิณ วาดภาพ เขียนอักษร และหมากล้อม

ความคาดหวังที่บิดาวางไว้บนไหล่ทำให้นางพยายามและพยายามสุดท้ายเมื่อถูกนำไปเปรียบเทียบกับพี่สาวอย่างหวังลีเซียน นางก็นับว่ายังเป็นรอง บิดาจึงมักหยิกหรือตึงนาง พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงนี้ทำให้หวังลีถึงกลายเป็นคนเฉื่อยมเนื้อเฉื่อยมตัว ไม่พูด ไม่เถียง หากไม่แสดงความโง่เขลาจะไม่ถูกตี สุดท้ายก็กลายเป็นความเคยชิน

หวังลีเซียนมองน้องสาว ใบหน้าปรากฏรอยยิ้มเย้ยหยัน คนนอกอาจไม่เคยเห็นสายตาที่ดูน่าขนลุกนี้ของนางมาก่อน เช่นเดียวกับเจ้านกสีฟ้าด้านนอกหน้าต่าง เขาไม่เคยเห็นหวังลีเซียนในมุมมองนี้มาก่อน ราวกับว่าทั้งหมดที่เคยรู้จักนางเป็นเพียงภาพลวงตา

“เจ้ารักเขามากสินะ ถึงขนาดยอมแต่งงานกับคนที่ไร้ประโยชน์เช่นนั้น” น้ำเสียงของนางแม่ฟังเพียงครู่เดียวก็รู้ว่าเป็นถ้อยคำเย้ยหยันดูแคลน “ท่านพี่จิ้นอันคงดีใจที่รู้ว่าเจ้ารักเขามากถึงเพียงนี้”

หวังลีถึงเงยหน้ามองพี่สาว “ไม่มากเท่าที่เขาเสียใจเพราะรู้ว่าท่านกลายเป็นคนใจดำได้ถึงเพียงนี้”

“นั่นสินะ ท่านพี่จิ้นอันรักข้ามาก ก่อนออกไปปราบโจรเขายังเอ่ยว่าจะกลับมาสู่ขอข้า ถ้ารู้เขาคงผิดหวังมาก” นางเอ่ยขึ้นด้วยรอยยิ้ม ไม่มีจิตสำนึกผิดชอบชั่วดี เป็นเพียงความภาคภูมิใจที่ได้กุมหัวใจของชายคนหนึ่งเอาไว้ เมื่อเขาไร้ประโยชน์ก็โยนทิ้งอย่างไม่มีไยดี

“ท่านรู้ แต่ก็ยังหักหลังเขา ทอดทิ้งเขาในช่วงเวลาที่ยากลำบากที่สุด”

“ข้าไม่เคยหักหลังเขา เจ้าลองนึกดูให้ดีก่อนเถิด ก่อนหน้านั้นข้าเคยตอบรับความรู้สึกของเขาหรือไม่ เคยรับคำสั่งบัญชาขอแต่งงานของเขาหรือไม่ ไม่เลยทุกอย่างล้วนเป็นคนนอกพูดกันไปเองทั้งสิ้นว่า ข้ากับท่านพี่จิ้นอันเป็นคู่รักกัน ถ้าข้าต้องแต่งงานกับคนใดสุดท้ายเพียงเพราะความเข้าใจผิดของคนอื่น เจ้าว่า

มันยุติธรรมกับข้าหรือ” ใบหน้าดงามตอบด้วยท่าทางไม่แยแสราวกับว่านางกลายเป็นเหยื่อของความเข้าใจผิด

“การแสดงออกของท่านหากใครไม่ตามอดก็คงรู้ว่าท่านมีใจให้ท่านพี่
จิ้นอัน”

“ตราบิไตที่ข้าไม่เคยเอ่ยปาก คนอื่นจะว่าอะไรก็ได้”

เจ้านกน้อยตัวชาวบ ที่แท้แล้วยังมีกลเม็ดเช่นนี้ซ่อนอยู่ ไม่ว่าจะนางจะแสดงออกชัดเจนอย่างไร แต่หวังลีเซียนไม่เคยพูดออกจากปากของนางเลยสักครั้งว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาเป็นอย่างไรกันแน่ เมื่อไม่เคยเอ่ยนางจึงสามารถปฏิเสธการแต่งงานครั้งนี้ได้อย่างไม่กระดากปาก กุจิ้นอันรู้สึกตัวเองกลายเป็นคนโง่อย่างมาก ที่ผ่านมานางเตรียมตัวพร้อมที่จะทอดทิ้งเขาอยู่ตลอดเวลา หากปากของนกสามารถแสดงอารมณ์ได้ อาจมีใครสักคนเห็นว่าเจ้านกสีฟ้าบงกชไม่กำลังยิ้มด้วยรอยยิ้มเย้ยหยันและโคกเศร้า

“ท่านพี่จิ้นอันไม่น่ารักคนอย่างท่าน ที่ทอดทิ้งเขาในช่วงเวลายากลำบากที่สุด”

“ข้าเป็นคนฉลาดพอที่จะรู้ว่าอะไรดีหรือไม่ดี ใครจะอยากเอาชีวิตของตนเองไปผูกไว้กับคนที่จะตายวันตายพรุ่งก็ไม่รู้ แม้แต่หมอลวงก็บอกว่าแทบไม่มีทางเป็นไปได้ที่เขาจะฟื้นขึ้นมา แต่ถึงข้าทิ้งเขา ก็ยังมีคนโง่อย่างเจ้าที่พร้อมกระโดดเข้ากองไฟมิใช่หรือ”

“ถ้าในอนาคตท่านพี่จิ้นอันฟื้นขึ้นมา...”

“เจ้าเชื่อจริงๆ หรือว่าการแต่งงานจะทำให้เขาฟื้นขึ้นมาได้ เอาเถิด คนโง่อย่างเจ้าจะเชื่อเรื่องหลอกเด็กเช่นนี้ก็ไม่น่าแปลก ในฐานะพี่สาวข้าขออวยพรให้เจ้าสมหวัง เจริญเจ้าไปปรนนิบัติชายที่เจ้าแอบรักมานานให้สมใจ” หวังลีเซียนหัวเราะทิ้งท้ายแล้วเดินจากไป

หวังลีเซียนมองร่างของพี่สาวจนลับสายตา นางกำมือแน่น บอกตัวเองว่าเวลานี้กำลังเผชิญหน้ากับการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ ไม่ว่าจะข้างหน้าจะเป็นอย่างไร นางจะไม่ปล่อยให้ถ้อยคำของพี่สาวเปลี่ยนแปลงความพยายามของ

ตนเอง

คืนนั้นเจ้ากนน้อยที่มีวิญญาณของภูจิ้งจอกอันอาศัยอยู่จ้องมองร่างของตัวเอง ผ่านหน้าต่าง คิดดูแล้วเขาในสภาพนี้ก็น่าสมเพชมากจริงๆ เขาทำได้แค่นอนหลับตาอยู่เช่นนั้น แม้แต่การขยับถ่ายหนักเบาก็ต้องให้บ่าวรับใช้ช่วยดูแล แค่คิดว่าหวังลีเซียนต้องมาดูแลเขาเช่นนี้ก็หนักภาพอกว่ามันยากลำบากและน่ารังเกียจเพียงใด การปฏิบัติของนางอาจเป็นพฤติกรรมของคนปกติที่เกิดขึ้นทั่วกับหวังลีถึงเป็นเรื่องเหนือความคาดหมาย แม้จะรู้ว่านางแอบมีใจให้เขา แต่การแต่งงานกับคนไร้ประโยชน์เช่นนี้ก็ยังไม่น่าเชื่อถืออยู่ดี เขาไม่กล้าคิดว่านางทำเพราะรักเขา ขนาดหวังลีเซียนที่เขาทุ่มเททุกอย่างเพื่อนางยังทอดทิ้งเขาในยามยากลำบากได้ แล้วหวังลีถึงที่เขา้มักเฉยเมยกับนางจะรักเขามากขนาดนั้นได้อย่างไร บางทีนางอาจต้องการเพียงตำแหน่งสะใภ้จวนโหว ส่วนเขาจะตื่นหรือตายก็ไม่ไ้ประเด็นสำคัญ

ความจริงจากหวังลีเซียนทำให้เขาไม่กล้ามองโลกในแง่ดีอีกแล้ว แต่มองการกระทำของหวังลีถึงในแง่ผลประโยชน์มากกว่า ถึงกระนั้นเขาก็รู้สึกขอบคุณที่นางเสนอตัวขึ้นมาในเวลานั้น เพราะหลังจากถูกคนรักปฏิบัติอย่างไม่ไยดี ความเชื่อมั่นใจในตัวเองของเขาเหมือนถูกทำลาย ไม่มีใครต้องการแต่งงานกับเขา ทว่ายังมีสตรีคนหนึ่งมองเห็นโอกาสแม้เพียงเล็กน้อยที่เขาสามารถมีประโยชน์ต่อนางได้ไม่ว่าในเรื่องใดก็ตาม

เจ้ากนน้อยบินออกไปรอบๆ จวนโหว มองดูทุกคนใช้ชีวิตกันตามปกติ ไม่มีใครตื่นตื่นหรือยินดีกับการแต่งงานของคุณชายรองเลย ในเรือนพักของบิดายังคงเปิดไฟสว่าง ภายในห้องนั้นเขายังได้ยินบทสนทนาระหว่างงแม่หยจีกับบิดา จงแม่หยจีผู้นี้เคยเป็นฮูหยินรองมาก่อน เมื่อเขาสูญเสียมารดาไป นางก็เสนอตัวเข้ามาแทนที่เพราะเห็นว่าเขายังเด็กเกินไปที่จะดูแลตัวเองได้ และจวนก็ต้องการคนที่สามารถปกครองให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

บิดาใช้เวลากว่าหนึ่งปีก่อนจะแต่งตั้งนางมาแทนที่มารดาของเขา เพราะ

ตำแหน่งโหวมิงงานมากมาย ไม่ว่าจะเรื่องที่ดินหรือภายในจวนที่ต้องให้คนดูแล แต่ถึงกระนั้นบิดาก็ไม่ได้ปล่อยให้หางดูแลบุตรชายคนเล็กอย่างที่ต้องการ อาจเพราะหวาดระแวงหรือต้องการดูแลบุตรชายด้วยตัวเองก็ตามที่ ชีวิตของ กุ๊จิ้นอันจึงระหกระเหินออกไปที่กองทัพมากกว่าอยู่ที่จวน และทำให้เขากลายเป็นบุตรชายคนโปรดของบิดามากกว่าพี่ชายอย่างกุ๊จิ้นหง

ความห่างเหินในฐานะบุตรและมารดาเลี้ยงทิ้งร่องรอยมากมายเอาไว้ อย่างเช่นพวกเขาไม่สนทนากันเมื่อไม่จำเป็น หรือบางครั้งนางก็พยายามเปรียบเทียบกุ๊จิ้นหงกับเขา อาการบาดเจ็บของเขาคราวนี้อาจเป็นข่าวดีที่สุดในชีวิตต่อจากการได้ก้าวขึ้นมาเป็นสุหยินเอกของนางก็ได้

“ท่านพี่เชื่อที่ท่านอาจารย์คงพูดจริงหรือเจ้าคะ เรื่องแต่งภรรยาเข้ามา แล้วจิ้นอันจะดีขึ้น” นางเลียบเคียงถามสามี่ที่เอนตัวอ่านตำราอยู่บนเตียง

“ไม่ว่าจะจริงหรือไม่จริง ข้าก็ได้จัดการเรื่องนี้ไปแล้ว เจ้าจะพูดให้ได้อะไรขึ้นมา”

จงเหมยจีเห็นท่าทางไม่พอใจของสามี่ก็รีบยิ้มอ่อนหวาน เอ่ยด้วยเสียงค่อนข้างเบา “ข้าเพียงแต่ไม่อยากให้ท่านถูกหลอกเท่านั้นเจ้าคะ แต่งภรรยา ก็ต้องเสียค่าสินสอด ทั้งที่ไม่รู้ว่าสตรีผู้นั้นจะสามารถทำให้จิ้นอันฟื้นได้หรือไม่ ข้ากลัวจะเป็นการเสียเงินเปล่าเท่านั้นเองเจ้าคะ”

“แต่งสะใภ้เป็นเรื่องเสียเงินเปล่าอันใดกัน” เขาคุสุหยิน “อีกไม่นานเมื่อข้าเดินทางไปชายแดน สะใภ้จะต้องคอยดูแลจิ้นอันในฐานะภรรยาของเขา หรือเจ้าจะอาสาดูแลเขาด้วยตัวเองเล่า”

การที่เขาถามออกมาเช่นนี้ก็เพราะรู้ว่าจงเหมยจีไม่ได้มีความสัมพันธ์อันดีกับกุ๊จิ้นอันมากถึงเพียงนั้น นอกจากจะห่างเหินกันแล้วยังมีร่องรอยของความขัดแย้งอยู่ด้วย ดังนั้นหญิงโหวไม่คาดหวังให้สุหยินของเขาเสนอตัวดูแลบุตรชายคนเล็กมาตั้งแต่แรกแล้ว

นางต้องการพูดอะไรบางอย่าง แต่ท่านโหวว่าคาถาคำถามที่ไร้สาระเหล่านั้น การตัดสินใจครั้งนี้เป็นเรื่องที่ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ยิ่งพูดก็ยิ่งไม่น่า

ฟัง ท่านโหวจึงปิดตำราแล้วเอนตัวลงนอนทันที

จงหม่อมยงจิมองสามีที่นอนหันหลังให้ด้วยท่าที่ไม่พอใจ แต่ไม่กล้าทำอะไรไปมากกว่านี้เพราะดูเหมือนท่านโหวพร้อมจะโกรธนางได้ทุกเมื่อ นางจึงดับตะเกียงแล้วนอนลงข้างกายของสามีเงียบๆ ไม่กล้าแม้แต่ใช้ผ้าห่มผืนเดียวกัน

สิ่งที่ภรรยาของบิดากลับไม่ได้เกินความคาดหมายของกัจฉินอัน ความจริงเขาเองก็คิดว่าหากบิดาเดินทางไปชายแดนคราวนี้ เขาที่อยู่ในสภาพไม่สามารถปกป้องตัวเองได้จะถูกสองแม่ลูกกลั่นแกล้งอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะคนที่ไร้สมองอย่างกัจฉินหง ทุกวันนี้เป็นเพราะเกรงกลัวบิดาจึงไม่กล้าลงมือทำอะไร วันใดบิดาจากไปก็ไม่แน่ว่าจะสร้างปัญหาขึ้นมาในตอนนั้น คิดดูแล้วการแต่งภรรยาเข้ามาอาจดีกับเขา แต่ก็ไม่ใช้เรื่องที่ดีของอีกฝ่ายที่ต้องมาเผชิญหน้ากับสถานการณ์ยุ่งยากในจวนโหวแห่งนี้

หลังจากมาสู่ขอวันรุ่งขึ้น หนูชิงโหวก็ส่งช่างตัดเสื้อมาที่จวนสกุลหวัง

ทันที เพราะเป็นงานที่ค่อนข้างเร่งด่วน ชุดแต่งงานของหวังลี่ถึงจึงไม่ได้มีความพิถีพิถันเท่าใดนัก คนในจวนสกุลหวังไม่ได้ยินดียินร้ายกับเรื่องนี้ พวกเขาอับอายมากกว่าเมื่อข่าวแพร่กระจายออกไปว่าบุตรสาวคนเล็กของสกุลหวังจะแต่งให้คนที่นอนไร้สติอยู่บนเตียงเช่นกัจฉินอัน

เรื่องนี้ยังมีประเด็นน่าสงสัยในสายตาคนนอก เพราะแต่เดิมสิ่งที่คุณรับรู้ก็คือบุตรสาวคนโตของสกุลหวังต่างหากที่เป็นคู่หมั้นของกัจฉินอัน ทว่าคนที่แต่งเข้าไปกลายเป็นบุตรสาวคนเล็ก ไม่ว่าใครก็ต้องแปลกใจในขณะเดียวกันก็มีหลายคนเข้าใจเจตนาในเรื่องที่เกิดขึ้น หวังลี่เขียนเป็นคณมืชื่อเสียงเรื่องความงามและความสามารถ ขึ้นให้แต่งกับคนไร้ค่าเช่นนั้นคงเป็นเรื่องน่าเสียดาย มิสู้ส่งคนไม่สำคัญอย่างบุตรสาวคนเล็กไป ยังสามารถเก็บบุตรสาวคนโตเอาไว้ได้และรักษาความสัมพันธ์กับจวนโหวไปพร้อมกันด้วย

งานแต่งงานใช้เวลาเตรียมการไม่ถึงครึ่งเดือน ยึดฤกษ์ยามที่สะดวกที่สุด หนูชิงโหวส่งैयाมารับตัวบุตรสาวสกุลหวังไปที่จวนโหว สกุลหวังมอบ

ลินเดมีให้หางเพียงเล็กน้อย เป็นเครื่องประดับ เงินทอง และผ้าไหมไม่กี่ผืน ที่สำคัญกว่านั้นคือมีเพียงหวังลีต่อเท่านั้นที่ไปร่วมงานแต่งของนาง

หยูชิงโหว่ไม่ได้เชิญคนมากนัก เพราะพิธีนี้ถูกจัดขึ้นอย่างเร่งรัด ข้ามพิธีการมากมายไปเนื่องจากไม่มีเจ้าบ่าวที่ถือว่าเป็นคนสำคัญมาร่วมงาน มีเพียงการยกน้ำชาให้บิดามารดาสามีและเจ้าสาว คำนับฟ้าดินและส่งเจ้าสาวเข้าห้องถึงจะเป็นงานเล็กๆ แต่หวังตีที่ทราบเรื่องก็ยิ่งพระราชทานของขวัญโดยให้ขันที่นำมามอบให้ หวังลีถึงได้รับผ้าไหมเครื่องประดับอีกเล็กน้อยในฐานะที่นางกลายเป็นภรรยาของอดีตฮ่องแม่ทัพคนโปรดของพระองค์

งานแต่งงานที่ไม่ค่อยมีใครอยากจะร่วมยินดีจบลงอย่างเรียบง่าย เยียบเหงาม หวังลีถึงสวมผ้าคลุมหน้าเข้าไปในห้องพักของกุ๊จิ้นอันซึ่งกลายเป็นเรือนหอของนาง แล้วมองผ่านเงาร่างๆ ของผ้าคลุมศีรษะไปบนเตียงที่มีร่างหนึ่งนอนเหยียดยาวอยู่

เจ้าสาวในชุดแต่งงานสีแดงที่ถูกตัดเย็บในเวลาอันรวดเร็ว มันอาจไม่ละเอียดงดงาม แต่ก็เป็นที่พอใจของหวังลีถึงภาคภูมิใจ นางนั่งลงที่ข้างเตียง คลำจับไปที่มืออุ่นขนาดใหญ่ของชายซึ่งบัดนี้ได้ขึ้นชื่อว่าเป็นสามีของนาง ตามธรรมเนียมต้องให้เจ้าบ่าวเป็นคนเปิดผ้าคลุมหน้า แต่เวลานี้กุ๊จิ้นอันไม่อยู่ในสภาพที่สามารถทำเช่นนั้นได้ หวังลีถึงจับมือสามีแล้วก็ศีรษะลงใช้มือข้างนั้นขยับผ้าคลุมหน้าให้เปิดออก เผยใบหน้าที่ถูกตกแต่งอย่างงดงาม ตอนนั้นเองที่นางได้เห็นว่ากุ๊จิ้นอันซึ่งไร้สติก็ถูกจับให้แต่งชุดเจ้าบ่าวสีแดงเช่นกัน นางยิ้มกับตัวเอง ค่อยๆ ถอดเครื่องสวมศีรษะวางไว้บนโต๊ะข้างเตียง จากนั้นจึงมองใบหน้าของคนที่กำลังหลับไหล

มือบอบบางเลื่อนไปสัมผัสใบหน้าคม แล้วโน้มตัวลงบรรจงจูบที่ริมฝีปากของสามี

“ต่อจากนี้เราเป็นสามีภรรยากันแล้วนะเจ้าคะ”

จากนั้นหวังลีถึงก็ลุกขึ้นไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดปกติ ส่วนชุดแต่งงาน ถูกพับเก็บเอาไว้อย่างดีในหีบใบหนึ่ง ก่อนนางจะขอให้สาวใช้นำอ่างน้ำและผ้า

ผืนหนึ่งมาให้ เรื่องพิธีส่งตัวห้ามออกจากห้องหอดูเหมือนไม่มีใครถือมากนัก เมื่อได้รับของแล้วนางก็ถอดเสื้อผ้าของกู่จิ้นอันออกแล้วเริ่มเช็ดตัวให้เขา ขณะที่เช็ดตัวอยู่นางก็สนทนากับเขาไปด้วย

“ท่านสวมชุดนี้รอข้าทั้งวันคงอึดอัดมากนะเจ้าคะ เวลานี้อากาศร้อน อยู่ในชุดนี้ก็ยิ่งร้อน ดูลิ ตัวท่านเหนียวไปหมดแล้ว”

เนื่องจากอากาศร้อนหน้าต่างของห้องจึงถูกเปิดเอาไว้ เจ้านกสีฟ้าที่ติดตามดูพิธีมาตั้งแต่ต้นจึงได้เห็นความเป็นไปทุกอย่างภายในห้อง กระทั่งบินมาเกาะที่ริมหน้าต่างเพื่อจะได้ยินเสียงสนทนาของนางให้ชัดเจนขึ้น สิ่งแรกที่เขาสัมผัสได้คือท่าทางที่นางค่อยๆ ใช้น้ำชุบน้ำเช็ดไปตามลำตัวของเขาราวกับว่ามันคือการทำความสะดวกสบายดีล้ำค่า กลัวว่าร่างกายของชายที่นอนหลับจะบวมสลาย

“วันนี้ได้เห็นท่านในชุดเจ้าบ่าว ข้าดีใจจนแทบพูดไม่ออก ท่านรู้หรือไม่ว่าท่านเป็นเจ้าบ่าวที่ดีมาก หากสตรีข้างนอกได้เห็นท่านสวมชุดนี้พวกนางคงอิจฉาริษยาเข้ามาจนแน่นเลย ขนาดตัวข้าเองยังรู้สึกว่าการนี้ไม่เป็นความจริง สิ่งที่ข้าเคยคิดว่าเป็นเพียงความฝันกลับปรากฏอยู่ตรงหน้า”

เมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น หวังถึงจะพูดน้อย เรียกว่านางแทบไม่พูดเลย จะดีกว่า ใครจะนึกว่าเมื่ออยู่เพียงลำพังในห้องนางจะพูดกับคนที่นอนหลับได้มากมายเช่นนี้ แม้กระทั่งรอยยิ้มที่ยามปกติไม่ได้พบก็ยังคงประดับอยู่บนริมฝีปากตลอดเวลา หรือนางจะยินดีกับการแต่งงานในครั้งนี้จริงๆ

“ข้าไม่รู้ว่าท่านตื่นขึ้นมาแล้วจะเสียใจหรือไม่ที่รู้ว่าข้ากลายเป็นภรรยาของท่าน แต่ข้าอยากบอกให้ท่านรู้ว่าข้าดีใจที่ได้แต่งงานเป็นภรรยาของท่าน ท่านจำได้หรือไม่ เมื่อก่อนตอนที่ข้าอายุแค่เจ็ดขวบติดตามท่านกับท่านพี่ออกไปเล่นข้างนอก ข้าพลัดตกจากสะพาน คิดว่าอย่างไรก็ไม่สามารถเอาชีวิตรอดได้แล้ว แต่ท่านกลับช่วยข้าเอาไว้ ไม่ว่าท่านจะทำเพราะไม่อยากจะให้ข้าตาย หรือแค่ทำเพราะท่านเป็นคนดี แต่มันก็มีคุณค่ากับข้ามาก”

เจ้านกน้อยที่อยู่ริมหน้าต่างไม่คิดว่าจะได้ยินเรื่องนี้ มันนานมากเสียจน

เขาเกือบล้มไปหมดแล้ว พอนางเอ่ยขึ้นถึงนี้ก็ได้ ครั้งหนึ่งพวกเขาออกไปเล่นข้างนอกกัน มีเพียงสาวใช้ของหวังลี่เซียนคนเดียวที่ตามออกไป แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามาใกล้ ขณะที่พวกเขากำลังตื่นเต้นกับอะไรบางอย่างบนสะพานหวังลี่ถึงที่ตามติดที่สาวก็ตกลงไปในน้ำ ไม่มีใครช่วยนาง แม้แต่สาวใช้ที่ติดตามมาก็กล่าวว่ นางว่ายน้ำไม่เป็น มองดูร่างเล็กจมลงไปเรื่อยๆ เขาก็ทนไม่ไหวกระโดดตามลงไปงมตัวนางขึ้นมาได้

หวังลี่ถึงในวัยเจ็ดขวบสลักน้ำออกมา เขาจำได้ว่าเมื่อกลับไปถึงจวนสกุลหวังนางถูกบิดากับมารดาเลี้ยงลงโทษเพราะก่อเรื่องนอกจวน แต่นั่นก็เป็นความทรงจำที่เลือนรางมาก หากไม่ใช่เพราะนางเอ่ยขึ้นเกรงว่าเขาก็จะลืมเรื่องที่เคยช่วยชีวิตนางในวัยเด็กเอาไว้

“ท่านทำให้ข้ารู้สึกว่ชีวิตยังมีความหวัง บนผืนแผ่นดินอันกว้างใหญ่นอกจวนสกุลหวัง ต้องมีใครสักคนที่เห็นคุณค่าของข้า ใครสักคนที่ไม่อยากให้ข้าตาย สำหรับข้า พระคุณนี้ยิ่งใหญ่กว่าท้องฟ้า หนักแน่นกว่าแผ่นดิน เพราะไม่เช่นนั้นข้าอาจไม่มีชีวิตมาจนถึงวันนี้”

คำพูดเหล่านี้นางกล่าวก็ออกมาด้วยท่าที่สบายๆ ราวกับว่าเป็นเรื่องเล่าของคนอื่น ทว่าหัวใจคนฟังกลับรู้สึกเหมือนถูกบางอย่างกดทับ หวังลี่ถึงเซ็ดด้านหน้าเสริจก็ลุกขึ้นจับเขาพลิกตะแคง ใช้มือข้างหนึ่งรองศีรษะของเขาเอาไว้ ใช้ข้อศอกหนีบแขนเขาแนบกับลำตัวของนางเพื่อเซ็ดด้านหลังให้สะอาด นี่เป็นการปรนนิบัติที่มากกว่าสาวใช้ที่ผ่านมาเสียอีก บางคนแค่เซ็ดแขนขาของเขาแล้วก็จากไป จากนั้นค่อยๆ วางร่างของเขาลงบนเตียง เปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ เวลานั้นใบหน้าของนางก็เต็มไปด้วยเหงื่อแต่ก็ยังคงยิ้ม

“ตอนนี้ท่านยังช่วยให้ข้าหลุดพ้นจากจวนหลังนั้น ข้าจะตอบแทนด้วยการเป็นภรรยาที่ดีของท่าน ข้าเชื่อว่าวันหนึ่งท่านจะตื่นขึ้นมาอีกครั้ง ท่านจะกลับมาเป็นรองแม่ทัพผู้ที่ยิ่งใหญ่ พอถึงเวลานั้นไม่ว่าท่านต้องการให้ข้าอยู่หรือไป ข้าพร้อมที่จะยอมรับเสมอ”

เช้าวันรุ่งขึ้นสาวใช้ก็มาตามหวังลีถึงให้ไปรวมโต๊ะอาหารร่วมกับท่าน

โหวและซูหยิน นอกจากนี้ยังมีบุตรชายคนโตอย่างกู่จิ้นหิงกับภรรยาของเขา นามว่าซ่งไป่หลาน หวังลีถึงเพิ่งมาใหม่ นางจึงเยียบและเจียมตัว เพียงแต่คอยมองสำรวจผู้คนโดยรอบตลอด เนื่องจากเมื่อวานนี้เธอยังใส่ผ้าคลุมหน้าจึงไม่เห็นพวกเธออย่างชัดเจน

ตำแหน่งที่หนึ่งของนางอยู่ถัดจากซ่งไป่หลาน ท่านโหวหนึ่งประจำหัวโต๊ะ ขนาบข้างด้วยจงเหม่ยจี สตรีในวัยลีลิบกว่าปีซึ่งยังคงดูงาม อีกด้านหนึ่งคือ กู่จิ้นหิง บุตรชายคนโตที่เกิดจากจงเหม่ยจี แม้ว่ามารดาจะได้เลื่อนเป็นซูหยินเอก สถานะของเขาก็ยังด้อยกว่ากู่จิ้นอันที่กำเนิดจากมารดาที่เป็นซูหยินเอกโดยแท้ ส่วนซูหยินของนางเป็นสตรีจากสกุลซ่ง สกุลซ่งแม้ไม่ใช่ขุนนางระดับสูงแต่ก็มีฐานะร่ำรวยมากสกุลหนึ่ง ซ่งไป่หลานเพิ่งแต่งงานกับกู่จิ้นหิงได้สองปีแต่ก็ยังไม่มีทายาท กลายเป็นปัญหาที่จงเหม่ยจีหนักใจจนถึงทุกวันนี้

หวังลีถึงอาจไม่ใช่คนช่างพูด แต่นางเป็นคนช่างสังเกตและเป็นผู้ฟังที่ดี เรื่องราวเหล่านี้ถูกพูดถึงโดยผู้คนภายนอก แม้แต่ในจวนสกุลหวังเองก็มีการกล่าวถึงเรื่องนี้เช่นกัน เพราะเวลานั้นคาดการณ์ว่าหวังลีเขียนพี่สาวของนางจะแต่งเป็นภรรยาของกู่จิ้นอัน ความสัมพันธ์ของสะใภ้ใหญ่กับสะใภ้เล็กคงไม่ราบรื่นนัก คิดไม่ถึงคนที่ต้องใช้ข้อมูลเหล่านี้กลับกลายเป็นนาง

หญิงโหวเห็นสะใภ้คนเล็กเข้ามาในห้องก็ให้การต้อนรับอย่างดี

“เมื่อคืนสะดวกสบายดีหรือไม่ ถ้ามีอะไรที่ต้องการก็บอกพ่อบ้านได้เลยนะ” ขณะที่พูดเขาก็หันไปหาชายคนหนึ่งอายุราวห้าสิบหรือหกสิบปีซึ่งยืนอยู่มุมห้อง เมื่อเห็นว่านางหันกลับมามองเขาก็ยิ้มริश्ะให้เล็กน้อย เป็นการแนะนำตัวที่เรียบง่าย “หรือถ้ามีเรื่องที่ต้องการความช่วยเหลือยังสามารถบอกกล่าวกับซูหยินได้ นางนับว่าเป็นมารดาของจิ้นอันเช่นกัน”

แม้จะรู้สึกไม่ชอบใจแต่จงเหม่ยจียังจำต้องฝืนยิ้มรับคำของสามี หวังลีถึงเห็นความไม่พอใจในรอยยิ้มนั้นได้อย่างชัดเจน ทว่านางทำเพียงเยียบ ก้มหน้า และไม่เปิดเผยร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น ความไม่ชอบใจหรือไม่พอใจล้วนเป็น

เรื่องของคนอื่น トラบิโดที่อีกฝ่ายไม่มาylumยามกับชีวิตของนางและกัจฉินอัน นางก็หวังว่าพวกเขาจะอยู่ได้อย่างสงบสุข

“ลูกสะใภ้คารวะท่านแม่เจ้าค่ะ”

กัจฉินหงเห็นว่าบิดาแนะนำมารดาแล้ว เขาก็ยื่นหน้ามาแนะนำตัวเองบ้าง “น้องสะใภ้ ข้าชื่อกัจฉินหง เป็นพี่ชายของจิ้นอัน”

“น้องสะใภ้คารวะท่านพี่เจ้าค่ะ”

เห็นท่าทางนางว่าง่ายกัจฉินหงก็ลอบยิ้ม ก่อนจะรู้สึกถึงแรงสะกิด พอหันไปเห็นสายตาไม่พอใจของภรรยาที่รีบแนะนำ “ส่วนคนนี่คือช่างไปหลาน ภรรยาของข้า”

“น้องสะใภ้คารวะพี่สะใภ้เจ้าค่ะ”

หญิงชิวเหเห็นบรรยากาศในห้องแปลกๆ จึงรีบโบกมือ “แนะนำตัวกันเสร็จแล้วก็กินข้าวกินปลา กันเสียที ลีถึงยังต้องกลับไปอยู่เป็นเพื่อนจิ้นอันอีก”

อาหารมื้อนั้นหวังลีถึงกินข้าวได้ค่อนข้างน้อย หนึ่งเพราะนางกินอาหารไม่มากในแต่ละมื้ออยู่แล้ว และสองเพราะบรรยากาศที่ไม่คุ้นเคย แม่พ่อสามี จะชวนคุยหรือพยายามเอาใจ นางก็ไม่ได้ตอบสนองอะไรมาก

ก่อนท่านโหวจะรีบจากไปเพราะมีธุระต้องจัดการในวังหลวง เดิมทีหวังลีถึงต้องการจากไปเช่นกัน แต่กลับถูกจงเหม่ยจีเรียกเอาไว้ กัจฉินหงปลื้มตัวไปอย่างรู้งาน ในห้องจึงมีเพียงจงเหม่ยจีกับสะใภ้ทั้งสอง เห็นว่าหวังลีถึงยังสงบเยียบและไม่มีท่าทางตื่นตระหนกที่ถูกเรียกไว้ จงเหม่ยจีมองหน้าสะใภ้คนโตเล็กน้อย

“ท่านแม่เรียกข้าไว้มีอะไรจะสั่งสอนหรือเจ้าค่ะ”

“ข้าเห็นเจ้าเพิ่งแต่งเข้าสู่สกุลกู๋ ไม่รู้ว่าสกุลหวังสั่งสอนเจ้ามาอย่างไรบ้าง แต่สกุลกู๋เคร่งครัดเรื่องกฏบ้านและมารยาทมาก ข้าอยากให้เจ้าเรียนรู้เอาไว้ จะได้ไม่ทำให้ท่านโหวต้องอับอายที่แต่งสะใภ้เช่นเจ้าเข้ามา” น้ำเสียงของจงเหม่ยจีเรียบนิ่ง บ่งบอกชัดว่าสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นเพราะความเอ็นดู ทว่าเป็นการบ่งบอกชัดเจนว่านางไม่ต้อนรับสะใภ้คนนี้

หวังสิ่งที่ไม่ได้ตกใจ นางเตรียมตัวเองมาตั้งแต่แรกแล้ว “ข้ารู้เจ้าคะ”

ทันทีที่ได้ยินนางตอบรับอีกฝ่ายก็โยนตำราสองเล่มมาตรงหน้า แต่ละเล่มมีความหนาไม่น้อย “เล่มหนึ่งเป็นเรื่องมารยาท อีกเล่มเป็นเรื่องกฎบ้านสกุลกฎ เจ้าต้องท่องสองเล่มนี้ให้ได้ พรุ่งนี้ข้าจะถามเจ้า”

“สองเล่มภายในพรุ่งนี้หรือเจ้าคะ”

“ทำไม ทำไม่ได้หรือ” มีรอยยิ้มเล็กๆ ที่มุมปากของซึ่งไปหลาน ก่อนเงยหน้ามองมารดาสามี “นางอาจไม่มีสติปัญญามากพอที่จะท่องจำทั้งหมดได้ภายในหนึ่งวัน ท่านแม่ควรให้เวลานางเพิ่มอีกเล็กน้อยนะเจ้าคะ”

“ไม่รู้สกุลหวังสอนบุตรสาวอย่างไร แค่กฎบ้านก็ไม่สามารถท่องได้” น้ำเสียงทอดถอนใจเต็มไปด้วยความเยาะหยันดูแคลน “แต่หลานเออร์เองก็ท่องได้ตั้งแต่วันที่แต่งเข้าสกุลกฎ แบบนี้ไม่เป็นการลำเอียงเกินไปหรือ”

หวังสิ่งก็ก้มหน้า ฟังบทสนทนาของมารดาเลี้ยงสามีกับพี่สะใภ้ด้วยอาการสงบ นางมองตำราสองเล่มในมือ คิดเอาไว้ว่าอย่างไรก็คงไม่มีใครสามารถท่องจำสิ่งเหล่านี้ได้ภายในคืนเดียว ดูเหมือนชีวิตของนางในจวนสกุลกฎคงไม่ได้รับบันทึก แต่เริ่มต้นวันแรกก็ดูจะยากลำบากเสียแล้ว

“เจ้าต้องการเวลาเพิ่มเท่าไร” จงเหม่ยจีเอ่ยถามสะใภ้คนเล็ก

“ข้าสติปัญญาด้อยกว่าพี่สะใภ้สัก ขอเวลาเพิ่มอีกสองวันเจ้าคะ”

คนฟังล้วนประหลาดใจ ที่จริงการจดจำกฎบ้านและมารยาทไม่ใช่เรื่องที่สามารถท่องจำได้ในเวลาอันรวดเร็ว ที่กล่าวว่าซึ่งไปหลานสามารถจดจำได้ภายในวันเดียวนั้นเพราะนางได้รับตำราให้ไปท่องจำล่วงหน้าก่อนการแต่งงาน แต่การแต่งงานของหวังสิ่งถึงเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว ทำให้ไม่มีเวลาส่งตำรานี้ไปให้อ่าน จึงมาเร่งเวลาเอาช่วงหลังแต่ง ทว่านางกลับขอเวลาเพิ่มเพียงสองวัน ช่างอหังการเหลือเกิน จงเหม่ยจีดูหมิ่นสะใภ้คนเล็กที่เหมือนจะอวดเก่งมากกว่าที่คิด

“ได้ สามวันนับจากนี้เจ้าต้องมาให้ข้าทดสอบการท่องจำกฎบ้านและมารยาทในสกุลกฎ หากทำไม่ได้ต้องได้รับการลงโทษ”

สี่ สะใภ้เล็ก

หลังจากหวังสี่ถึงพูดคุยกับมารดาเลี้ยงสามีและพี่สะใภ้เสร็จก็กลับมาวิ่งเรือ้นพักส่วนตัวของนางกับสามี นางโบกมือให้สาวใช้สองคนที่รับหน้าที่ดูแลจ้ฉันอันแทนนางในระหว่างที่นางออกไปข้างนอก ก่อนสำรวจร่างกายของสามีว่าได้รับการดูแลที่ดีหรือไม่ เดิมทีสาวใช้พวกนี้ก็รับหน้าที่ดูแลเขาก่อนที่นางจะมา หยูซิงโหมมอบให้พวกนางเป็นสาวใช้ประจำตัวของสะใภ้คนเล็กเพื่อช่วยเหลือนางในการดูแลบุตรชายต่อไป

หวังสี่ถึงดึงผ้าห่มของเขาลงเล็กน้อยเพราะอากาศค่อนข้างร้อน นางหยิบพัดมาพัดให้เขา เปิดหน้าต่างออกให้กว้างกว่าเดิมเพื่อให้ลมสามารถพัดเข้ามาได้สะดวกขึ้น ตอนที่เปิดหน้าต่างออกไปก็มองเห็นนกสีฟ้าตัวหนึ่งเกาะอยู่บนกิ่งหลิวที่ขึ้นอยู่ข้างหน้าต่าง เจ้านกตัวนี้ค่อนข้างสงบ มันไม่ตื่นกลัวคน นางยิ้มให้มัน แทนที่จะตกใจกลัวกลับกระพือปีกบินมาเกาะที่หน้าต่าง

“หลงฝูงหรือ” นางเอ่ยถาม แต่ไม่ได้คาดหวังคำตอบ นกตัวนี้สวยจริงๆ ขนทั่วทั้งร่างมีสีฟ้าอ่อน ปลายหางและบริเวณท้องแซมด้วยสีขาว แม้ตัวจะค่อนข้างเล็กแต่ดวงตาของมันกลมโตสดใส นางใช้นิ้วลูบศีรษะของมัน “แปลกจริง ไม่กลัวคนเลย หรือเป็นนกเลี้ยงหลุดมา”

นางไม่ได้คิดอะไรมากเกี่ยวกับเรื่องนี้ ไม่ว่าจะมันจะหลงฝูงหรือเป็นนกเลี้ยง ถ้ามันอยู่ที่นั่นก็นับว่าเป็นโชคชะตา นางขอให้สาวใช้ด้านนอกนำเมล็ดข้าวและเมล็ดข้าวโพดมาให้เพราะไม่รู้ที่เจ้านกตัวนี้กินอะไรเป็นอาหาร เมื่อได้มาแล้วก็จัดใส่ถ้วยเล็กวางไว้ที่ขอบหน้าต่าง

“กินเสีย แล้วถ้าอ้อมอยากอยู่ตรงนี้ก็ได้อะ แต่ห้ามรบกวนคนที่นอนบนเตียงนะรู้หรือไม่ว่าวาง” ไม่รู้หวังสิ่งถึงคิดว่าสามารถทำให้เจ้านกเข้าใจได้จริงหรือไม่ แต่นางก็บอกกำชับพลงซึ่งไปยังร่างของกัจฉินอันที่อยู่ด้านหลัง จากนั้นก็เดินกลับไปนั่งข้างเตียง บิบนวดร่างกายของเขายู่ครู่หนึ่งก่อนหยิบตำราขึ้นมา

“ข้าไม่รู้ท่านใช้ชีวิตในจวนโหวยากลำบากหรือไม่ แต่ดูเหมือนจงสูหยินจะตั้งตัวเป็นศัตรูกับท่านผ่านข้าเสียแล้ว นางมอบตำรามารยาทกับกฎบ้านสกุลกู่ให้ข้าท่องจำภายในสามวัน อันที่จริงนางกล่าวว่าซึ่งไปหลานสามารถท่องตำราเหล่านี้ได้ในระยะเวลาแค่หนึ่งวัน ท่านคิดว่านางทำได้จริงหรือไม่” หวังสิ่งถึงเล่าเรื่องให้คนบนเตียงฟัง นางมองไปที่ใบหน้าซุบผอมของสามี ใช้ปลายนิ้วเกลี่ยผมข้างแก้มของเขา “แต่ในฐานะภรรยาของท่าน ข้าจะไม่ทำให้ท่านต้องอับอาย”

พอพูดจบนางเริ่มเปิดตำรากฎบ้านสกุลกู่อ่านออกเสียงให้คนบนเตียงฟัง เสียงของนางนุ่มนวล เนิบช้า ฟังคล้ายท่านองดนตรี เจ้านกที่เกาะริมหน้าต่างจ้องมองภาพสตรีที่อ่านตำราข้างร่างของเขาด้วยความรู้สึกยากจะอธิบาย มุมมองที่เขาไม่เคยรู้มาก่อน ว่าสตรีชื่อยคนนั้นกลับกลายเป็นภาพวาดที่น่ามองเช่นนี้

กัจฉินอันอยากบอกนางว่าจ้งเหมยจีแค่พูดเรื่องไร้สาระ ไม่มีใครสามารถท่องจำตำราสองเล่มได้ในเวลาเพียงวันเดียวหรอก ฝ่ายนั้นแค่ต้องการกลั่นแกล้งนางเท่านั้น แต่เพราะอยู่ในร่างนก ไม่ว่าจะพูดหรือส่งเสียงอะไรออกไปก็เป็นแค่เสียงนกเท่านั้น เขาไม่เอยการรบกวนสมาธิของนางจึงสงบปากสงบคำเอาไว้ ทว่าก็คิดขึ้นมาได้เช่นกันว่าเพียงแค่เริ่มต้นเท่านั้นนางก็ต้องพบกับความยากลำบากในฐานะภรรยาของเขาเสียแล้ว เกรงว่าหลังจากบิดาเดินทางไปชายแดนอาจกลายเป็นปัญหามากกว่านี้

เขาจะต้องหาทางปกป้องตัวเองกับหวังสิ่งที่ดีต้องอาศัยอยู่ในจวนสกุล คุ้มภัยใต้การปกครองของจงเหมยจีให้ได้ เขาไม่สามารถพึ่งพาบิดาที่กำลังจะ ออกเดินทางได้ แต่ยังมีความหวังอื่นอีก ตลอดเวลาที่ผ่านมามัวแต่คิดว่าตนเอง จะฟื้นขึ้นมาเมื่อไรเลยไม่ได้วางแผนติดต่อกับคนอื่นเอาไว้ จะฟื้นขึ้นมาเวลาใดก็ ยังไม่แน่นอน ดังนั้นเขาต้องรีบหาผู้สนับสนุนที่ไว้วางใจได้ให้เร็วที่สุด

ตัวเลือกผู้สนับสนุนของกู่จิ้นอันมีไม่มากนัก หนึ่งในคือเขาต้องแน่ใจว่า จะไม่ใช่คนที่คิดร้ายต่อเขาหรือสกุลกู่ เพราะเรื่องที่ทหารนายนั้นถูกใครจ้างวาน มากก็ยังไม่สามารถสืบหาตัวได้ คนที่ท่าอาจจะเป็นคนใกล้ชิด หรือแม้กระทั่ง เคยคิดว่าเป็นฝีมือของกู่จิ้นหงด้วยซ้ำ ดังนั้นจึงไม่สามารถไว้วางใจใครสุมสี่สุมห้า ได้ อีกประการคืออีกฝ่ายจะไม่เปิดเผยเรื่องที่เขากลายเป็นหมก ไม่ว่าคนนอก จะเชื่อหรือไม่ แต่ถ้าเรื่องนี้เปิดเผยออกไปจวนโหวก็มีแต่จะลำบากเท่านั้น

เมื่อคิดถึงตัวเลือกในใจมากมาย ท้ายที่สุดกู่จิ้นอันก็ตัดสินใจเลือกสหาย เก่าคนหนึ่ง คนผู้นี้ไม่ใช่ทหาร เป็นเพียงหลานชายของทหารผู้หนึ่งที่เคยทำงาน ใกล้ชิดบิดาของเขา เมื่อยังเด็กได้พบกันในค่ายทหาร เป็นหนึ่งในสหายไม่กี่คนที่ เขามี แต่เพราะอีกฝ่ายไม่ได้เดินตามรอยท่านปู่ของเขา เลือกที่จะเป็นพ่อค้า มากกว่า ทุกวันนี้นอกจากสกุลซ่งของซ่งไปหลานแล้ว ก็มีสกุลฉูของฉูเฟิงเจ้า ที่นับว่ามีหน้ามีตาทัดเทียมกัน

บ้านสกุลฉูไม่ได้อยู่ในเขตขุนนาง แต่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของตลาด เป็น คฤหาสน์ขนาดใหญ่ หลังจากท่านปู่บ้านฉูเกษียณอายุ คนสกุลฉูก็ต้องย้ายออก จากจวนขุนนางมาสร้างบ้านของตนเอง เดิมที่ไม่ใช่บ้านหลังใหญ่นัก แต่หลังจากที่เริ่มต้นการเป็นพ่อค้าเต็มตัว ฉูเฟิงเจาก็ทำให้บ้านสกุลฉูกลายเป็น คฤหาสน์สกุลฉูที่ยิ่งใหญ่ไม่แพ้จวนขุนนาง

กู่จิ้นอันเคยมาที่นี้หลายครั้งจึงรู้จักตำแหน่งห้องพักของสหายเป็นอย่างดี เมื่อบินมาถึงโชคดีที่หน้าต่างห้องยังเปิดอยู่ ฉูเฟิงเจากำลังนั่งตรวจบัญชีร้านค้า อยู่ในห้องพอดี เจ้านกสีฟ้าบินถลาเข้าไปด้านในแล้วหย่อนตัวยืนทับหน้า

กระดาดเอาไว้

ฉูเฟิงเจ้าเห็นนกตัวหนึ่งยืนทับหน้าสมุดบัญชีของเขาก็ก๊อบมือไล่ด้วยความรำคาญ แต่แทนที่จะบินหนี เจ้านกสีฟ้ากลับยืนนิ่งอยู่เช่นนั้นไม่ยอมขยับไปไหน ไม่ว่าจะไล่กี่ครั้งก็ไม่ยอมจากไป จนคนไล่เป็นฝ่ายอยากจะลุกหนีเอง ฉูเฟิงเจ้าจึงเอื้อมมือไปจับตัวมันเอาไว้ แต่มันกลับร้องออกมาแล้วกระโดดหลบมือของเขาจนไปตกรออยู่ในจานหมึกที่เขาฝนเอาไว้

เจ้านกสีฟ้าใช้ปากของมันจุ่มลงไป ในจานหมึก จากนั้นก็มลงจิกบนกระดาดว่างเปล่าลากปากเป็นเส้นเล็กๆ ไม่ต่อเนื่องกัน ฉูเฟิงเจ้าหงุดหงิดที่เห็นว่าสมุดบัญชีเลอะเทอะจึงโบกมือไล่ เจ้านกบินหนีแล้วรอจังหวะร่อนลงบนกระดาดอีกครั้ง ใช้ปากจุ่มหมึกลากเส้นซ้ำรอยเดิม จากความหงุดหงิดกลายเป็นความโกรธ เขากอดอกมองดูว่าเจ้านกสีฟ้าตัวนี้จะทำอะไรกันแน่

ยิ่งมองก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ เส้นที่เจ้านกใช้ปากจุ่มหมึกลากอาจจะขาดๆ หายๆ ไม่ต่อเนื่องและยุ่งเหยิงไปสักหน่อย แต่กลับสามารถอ่านเป็นตัวอักษรได้ ‘กุ’ มาคำหนึ่ง เจ้านกชูหัวขึ้นเมื่อเห็นว่าเขากำลังอ่านอักษรที่สร้างอักษรตัวต่อไปข้างๆ กัน กลายเป็นคำว่า ‘จิ้น’ ตัวอักษรตัวที่สามไม่ทันสร้างเสร็จเขาก็เดาได้ในทันที เขียนไปได้เพียงครึ่งตัวฉูเฟิงเจ้าก็เอ่ยขึ้นมา

“กุจิ้นอัน” นกตัวนั้นหยุดเขียนทันที มันมองมาที่เขาด้วยท่าทีกระตือรือร้น “เจ้าเป็นนกของกุจิ้นอันหรือ”

มันส่ายหน้าด้วยการสบัดหัวไปมา ฉูเฟิงเจ้าเดาว่านี่คือการปฏิเสธ นกตัวนี้สามารถเขียนอักษรได้ น่าจะฟังคำพูดของคนรู้เรื่อง เขาลุกขึ้นไปค้นกระดาดมาแล้วเขียนสองคำ ‘ใช่’ และ ‘ไม่’ ลงบนกระดาด

“ยืนทับบนตัวอักษรถ้าเจ้าต้องการตอบรับหรือปฏิเสธ เข้าใจหรือไม่” นกสีฟ้าเดินไปเหยียบบนคำว่า ‘ใช่’ ฉูเฟิงเจ้ายิ่งตื่นเต้น ลืมความโกรธเคืองที่เจ้านกทำสมุดบัญชีของเขาเลอะเทอะจนหมดสิ้น

“เจ้าเข้าใจตัวอักษรและฟังคำพูดของมนุษย์รู้เรื่องใช่หรือไม่”
เจ้านกน้อยยังคงยืนอยู่ที่คำว่า ‘ใช่’ ไม่ได้ขยับไปไหน นั่นหมายความว่า

มันตอบรับ จูเฟิงเจ้าย่อมต้องทดสอบอีกเล็กน้อย

“ถ้าเจ้าฟังข่าวเรื่องจริงๆ ให้บินไปรอบๆ ห้องนี้สามรอบแล้วบินมาหยุดที่คำตรงข้ามกับคำว่า ‘ใช่’”

คำสั่งซับซ้อน หากเป็นเพียงนกที่ฝึกมาก็ไม่แน่ว่าจะทำตามคำสั่งนี้ได้หรือไม่ อีกทั้งยังหลีกเลี่ยงกล่าวถึงอีกคำหนึ่งโดยเจตนาว่ามันสามารถตีความประโยคคำสั่งนี้ได้หรือไม่ เมื่อสิ้นเสียงเจ้านกก็บินวนไปรอบๆ ห้องจนครบสามรอบแล้วร่อนลงเหยียบคำว่า ‘ไม่’

“เมื่อครู่ที่ข้าถาม เจ้าจะบอกว่าเจ้าไม่ใช่นกที่กู้อันส่งมาใช่หรือไม่?”

มันก้าวถอยหลัง จากนั้นกลับมาเหยียบคำว่า ‘ใช่’ อีกครั้ง เป็นการยืนยันคำตอบที่ชวนพิศวง นกที่แสนรู้เช่นนี้อย่างไรก็ต้องเป็นนกเลี้ยงที่ถูกฝึกฝนมาเป็นอย่างดี ถึงขั้นเข้าใจภาษามนุษย์และอ่านออกเขียนได้ก็เป็นเรื่องที่เขายังไม่แน่ใจว่าทำได้อย่างไร จูเฟิงเจาเป็นพ่อค้าที่อยากรู้อยากเห็นและมองทุกอย่างเป็นช่องทางหาเงิน การฝึกนกเช่นนี้ก็สามารถสร้างเงินให้เขาได้ไม่น้อย โดยเฉพาะถ้าฝึกไว้ใช้เพื่อการสงคราม แต่จูเฟิงเจาอดความอยากรู้นี้เอาไว้ก่อน เพราะเรื่องนี้เกี่ยวกับสหายอย่างกู้อัน

ช่วงที่กู้อันได้รับบาดเจ็บเขาเดินทางไปเมืองอื่น เพิ่งกลับมาก็ได้ยินข่าวว่าอีกฝ่ายได้รับบาดเจ็บสาหัสไม่ได้สตินอนอยู่บนเตียง ไม่ว่าจะรักษาอย่างไรไม่ตื่น แม้อยากไปเยี่ยมเยียนก็ยังเกรงใจ คิดไม่ถึงวันนี้กลับมีเรื่องของอีกฝ่ายมาหาเขาถึงที่ จูเฟิงเจาพยายามคิดหาคำถามที่เจ้านกจะสามารถตอบได้ ทันใดนั้นเจ้านกก็เริ่มต้นใช้ปากจุ่มไปที่จานหมึกแล้วเริ่มเขียนอีกครั้งเป็นอักษรตัวหนึ่ง

“วิญญูณ”

อักษรคำนี้ยังสามารถแปลว่าภูตผีได้อีกด้วย เพียงแต่จูเฟิงเจามีสัญชาตญาณที่ดี และรู้ว่าคำนี้ควรหมายถึงวิญญูณมากกว่า เพราะเป็นนกจึงเขียนได้เพียงคำสั้นๆ เท่านั้น การเขียนยาวสองสามตัวอักษรใช้เวลานานเกินไป เมื่อจบคำนี้เจ้านกยังเขียนอีกหนึ่งคำ

“เปลี่ยน”

ฉูเฟิงเจ่าที่กำลังขบคิด จริงๆ แล้วเจ้านกสีฟ้าต้องการเขียนคำว่า ‘ย้าย’ ซึ่งสื่อความหมายได้ดีกว่า แต่คำว่าย้ายมีขีดมากเกินไป กว่าจะเขียนจบคงกินทั้งเวลาและแรง คำว่าเปลี่ยนมีจำนวนเส้นน้อยกว่า และยังสามารสื่อความหมายคล้ายกันได้ หวังเพียงเจ้าคหบดีสกุลฉูผู้นี้จะมีสติปัญญามากพอ

“วิญญูณ เปลี่ยน เกี่ยวข้องอะไรกับกู่จิ้นอัน”

นกสีฟ้าตัวนั้นใช้ปากจิกหน้ากระดาษกลับไปทำหน้าที่กู่จิ้นอันอีกครั้ง มันจิกที่ชื่อนั้นซ้ำๆ บางครั้งก็เดินวนอ่านชื่อไม่ยอมจากไปไหนราวกับจะบอก ว่าตัวมันเกี่ยวข้องกับกู่จิ้นอันจริงๆ เพราะว่ามันพูดไม่ได้ ทุกอย่างต้องอยู่ที่การคาดเดาของเขา คุณชายสกุลฉูทบทวนทุกอย่างที่รู้

“เจ้าเกี่ยวข้องกับกู่จิ้นอัน แต่ไม่ใช่สัตว์เลี้ยงของเขา ไม่ใช่คนที่เขาส่งมา มีคำว่าวิญญูณกับเปลี่ยนเป็นคำสำคัญ วิญญูณเปลี่ยน เปลี่ยนวิญญูณ กู่จิ้นอันเปลี่ยนวิญญูณ” เมื่อกล่าวถึงประโยคนั้นเขาก็เอียงศีรษะเล็กน้อย มองนกสีฟ้าที่ตีปีกอยู่บนโต๊ะ “เจ้าคงไม่ได้พยายามบอกว่าข้าว่าที่กู่จิ้นอันนอนไม่ได้สติเพราะว่าวิญญูณไม่ได้อยู่ในร่างของเขา”

ทันใดนั้นเจ้านกน้อยก็บินขึ้นก่อนจะลงไปเหยียบเหนือคำว่า ‘ใช่’

ฉูเฟิงเจ่าพูดอะไรไม่ออก แม้เขาจะเติบโตในยุคสมัยที่มีความเชื่อเรื่องภูตผีและไสยศาสตร์ แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเขาจะเชื่อเรื่องพวกนี้มากนัก ฉูเฟิงเจ่าศรัทธาในความฉลาดและความพยายามของมนุษย์มากกว่า ที่เป็นเช่นนี้เพราะรากฐานของร้านค้าจำนวนมากของสกุลฉูล้วนเกิดขึ้นจากความพยายามของเขาทั้งสิ้น มีใช่เรื่องโชคชะตาแต่อย่างใด ถึงอย่างนั้นเขาก็ไม่ใช่คนประเภทที่ลบหลู่ความเชื่อของคนอื่น เมื่อได้ยินเรื่องนี้แม้ไม่อยากเชื่อก็ยังไม่ใจไว้เล็กน้อย ถ้าเกิดเรื่องนี้เป็นจริงทำไมเจ้านกน้อยนี้ถึงได้รู้เรื่องนี้ นอกเสียจากว่า...

“วิญญูณที่หลุดออกจากร่างของกู่จิ้นอันคงไม่ได้มาอยู่ในร่างของนกใช่หรือไม่”

เจ้านกน้อยตีปีกแล้วโฉบบินวนเวียนอยู่รอบๆ ตัวเขาก่อนร่อนลงที่คำว่า 'ใช่' อีกครั้ง ฉูเฟิงเจ้าทำอะไรไม่ถูกเพราะคำตอบที่ไม่คาดคิด เขาไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นความจริง การเปลี่ยนร่างเปลี่ยนวิญญูณเป็นเรื่องที่ไม่เคยได้ยินมาก่อน แม้จะเคยได้ยินว่าวิญญูณของคนหลุดออกจากร่างล่องลอยไปเรื่อยๆ ทำให้คนเป็นบ้าหรือทำให้คนไม่ได้สติมาบ้าง แต่ก็ยังเป็นเพียงเรื่องเล่าที่ยังไม่เคยพบเจอกับตัวเอง ทว่าวันนี้ไม่ใช่เพียงวิญญูณออกจากร่างเท่านั้น ยังเข้าร่างของสัตว์ปีกตัวหนึ่งด้วย และความฉลาดของเจ้านกตัวนี้ก็ทำให้เขาไม่กล้าปฏิเสธอย่างเต็มปากเต็มคำ

“ได้ ถ้าเจ้าบอกว่าเจ้าคือกู่จิ้นอัน เจ้าก็ควรตอบคำถามพวกนี้ได้” เป็นเรื่องปกติที่การอ้างตัวเป็นใครสักคนต้องพิสูจน์ว่าเขารู้เรื่องที่รู้เฉพาะเจ้าตัวหรือไม่ “ถ้าเจ้ารู้คำตอบของคำถามไปที่คำว่าใช่ ถ้าเจ้าตอบว่าไม่ หมายถึงเจ้าไม่รู้คำตอบ ขอเตือนไว้ก่อนนะ ถ้าเจ้าบอกว่าเจ้ารู้เจ้าต้องตอบคำถามพวกนี้ให้ถูกทุกข้อ”

เจ้านกทำท่าเหมือนพยักหน้า ฉูเฟิงเจ้าจึงเริ่มต้นถามคำถาม

“อาหารที่ข้าชอบเป็นพิเศษคืออะไร”

“ไม่”

“ตอนเด็กข้าเคยแอบชอบเด็กหญิงคนหนึ่ง กู่จิ้นอันรู้หรือไม่ว่านางเป็นใคร”

“ไม่”

“กู่จิ้นอันรู้หรือไม่ว่าสุราที่ข้าชอบที่สุดคือสุราชนิดใด”

“ไม่”

เจ้านกท่าทางไม่ชอบใจ แต่ฉูเฟิงเจ้ายังถามต่อ “เจ้าจำได้หรือไม่ว่าจดหมายฉบับสุดท้ายที่ข้าส่งถึงเจ้ากล่าวถึงเรื่องอะไร”

เป็นอีกครั้งที่เจ้านกน้อยหัวเสียอย่างรุนแรง มันสะบัดหน้าตีปีกอยู่สักพักเพื่อแสดงความโกรธ ก่อนจะเดินไปยื่นเท้าบนคำว่า 'ไม่' สี่คำถามของฉูเฟิงเจ้า นกสีฟ้าไม่สามารถตอบได้แม้แต่คำถามเดียว

แทนที่จะโกรธหรือไม่พอใจ ฉูเฟิงเจ้ากลับพยักหน้าแล้วถอนหายใจ “สมกับเป็นกู่จิ้นอัน สมองของเจ้ามีแต่เรื่องการรบ ฝึกกระบี่ แล้วก็สตรีสกุลหลวง เจ้าไม่เคยใส่ใจมิตรสหายเท่าที่ควรเลย ถ้าเจ้าตอบได้ซำก็คงคิดว่าเจ้าเป็นตัวปลอมแน่นอน”

ความจริงแล้วที่ฉูเฟิงเจ้าเลือกถามคำถามเหล่านี้เพราะเขารู้ดีว่าคำตอบของกู่จิ้นอันตัวจริงจะเป็นอย่างไร มันเรียบง่ายมากก็คือเขาไม่รู้อะไรเลย แม้จะเป็นสหายกันแต่กู่จิ้นอันไม่เคยใส่ใจรายละเอียด สิ่งที่เขาให้ความสนใจมักเป็นเรื่องการรบ การฝึกกระบี่ หรือไม่ก็สตรีอย่างหวังลี่เซียนที่ฉูเฟิงเจ้าไม่ค่อยถูกชะตานั้น ทว่าตอนที่ไต้ยิ่นช่าวว่าอีกฝ่ายแต่งงานกับน้องสาวของหวังลี่เซียน เขากลับยินดีมากกว่า สตรีที่ดูอย่างไรก็เป็นสุนัขจิ้งจอกตัวนั้นในที่สุดก็ทอดทิ้งกู่จิ้นอันในยามที่เขาลำบากที่สุด

“รองแม่ทัพตะวันออกผู้ยิ่งใหญ่กลายเป็นนกน้อยสี่เท้าที่ขำขี้บให้ตายได้ด้วยมือข้างเดียว”

แม้จะมีสาวใช้เป็นผู้ช่วย แต่หวังลี่ถึงยังชอบที่จะดูแลสามีและทำทุกอย่างด้วยตัวเอง สาวใช้ที่เคยรับใช้กู่จิ้นอันมาก่อนหน้านี้ค่อนข้างพอใจที่มีสุหยินน้อยที่หุ้มเท พวกนางมีหน้าที่เพียงนำของใช้หรืออุปกรณ์อย่างอ่างใส่น้ำหรือผ้าเช็ดตัวมาให้ ส่วนที่เหลือหากไม่หนักหนาเกินไปสุหยินน้อยจะทำด้วยตัวเอง ถึงชาวลือจะบอกว่าเป็นการแต่งงานที่ไม่เต็มใจ นางแต่งเพื่อเป็นตัวแทนของพี่สาวที่ปฏิเสธงานแต่ง แต่ความโล่งใจที่ได้เห็นก็ทำให้สาวใช้รู้สึกชื่นชมไม่น้อย

ความนิยมในตัวสุหยินน้อยที่เพิ่งมาอาศัยอยู่ได้เพียงวันเดียวทำให้คนที่อยู่มาก่อนไม่ค่อยพอใจ ซึ่งไปหลานฟังชาวลือของสาวใช้ด้วยความรู้สึกไม่ชอบใจ เวลานี้ท่านโหวยังคงอยู่ที่นี้ กู่จิ้นอันแม้จะนอนนิ่งเป็นผักก็นับว่าเป็นบุตรชายคนโปรดของเขา นางไม่กล้าลงมือทำอะไรบู่มบ่าม ได้แต่บอกให้สาวใช้คอยจับตาดูความเคลื่อนไหวเอาไว้เท่านั้น รอคอยแค่ออกาสือกสามวันข้าง

หน้า เมื่อหวังลี้ถึงห้องตำราให้แม่สามีฟัง ควรเป็นครวของนางบ้าง

หวังลี้ถึงไม่ได้รับรู้เรื่องนี้ คิดไม่ถึงว่าความขัดแย้งของสะใภ้ใหญ่กับสะใภ้เล็กจะเริ่มต้นรวดเร็วถึงเพียงนั้นนางแค่ใช้ชีวิตของตัวเอง อ่านหนังสือ ห้องตำรา ดูแลสามีไปตามความสามารถเท่านั้นไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวกับใคร

เกือบจะมืดแล้ว เจ้านกสีฟ้าที่หายตัวไปตอนกลางวันกลับมาเกาะที่หน้าต่างอีกครั้ง หวังลี้ถึงมองเจ้านกท่าทางแสนรู้ ก่อนจะเทอาหารลงในถ้วยเล็กให้

“คงให้เจ้านอนในนี้ไม่ได้ กลับรังไปเถิด พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ ข้าจะหาอาหารไว้ให้” แม้ว่ากลางวันจะร้อน แต่กลางคืนยังมีอากาศค่อนข้างเย็น อีกทั้งเพราะปลูกต้นไม้ใกล้หน้าต่างห้องต้องระวังเรื่องละอองน้ำค้างเป็นพิเศษ หวังลี้ถึงไม่สามารถเปิดหน้าต่างค้างเอาไว้เหมือนเวลากลางวันได้ นางจำต้องไล่เจ้านกออกไป

มันไม่ได้คาบอาหารที่นางให้ แต่ยอมที่จะบินกลับไปเกาะที่ต้นหลิวอย่างว่าง่าย มองดูหน้าต่างห้องนอนถูกปิดลง กุจั่นอันไม่รู้ว่บรยากาศภายในเป็นอย่างไร แต่เขารู้สึกว่าสามารถไว้วางใจให้ร่างของตนอยู่ภายใต้การดูแลของอีกฝ่ายได้

เขาเกาะอยู่บนกิ่งหลิว มองดูใบไม้ที่ถูกสายลมพัดจนสะบัดไหว ดวงจันทร์ยามค่ำคืนค่อยๆ เคลื่อนตัวขึ้นสู่ท้องฟ้า หวังว่าการหลับและตื่นอีกครั้งจะได้ลืมตาในร่างของตัวเอง น่าเสียดายที่สวรรค์ไม่ได้ยินคำอธิษฐานของเขา ในเช้าวันต่อมาเขาก็ยังตื่นขึ้นในร่างของนกเช่นเดิม

ฟ้ายังไม่ทันสว่างหวังลี้ถึงก็เปิดหน้าต่างแง้มออกแล้ว เจ้านกรีบบินไป เกาะที่ริมหน้าต่างเช่นเดิม นางยิ้มให้มัน เอาอาหารนกอันได้แก่พวกธัญพืชตากแห้งมาวางให้ เดิมทีช่วงแรกที่เป็นนกกุจั่นอันไม่คิดที่จะกินอาหารของนก อาศัยกินผลไม้ประทังชีวิต บางครั้งก็จิกกินข้าวสุกที่เหลืออยู่บนโต๊ะอาหาร แต่พอผ่านไปนานเข้าก็เปิดใจให้แก่มล็ดธัญพืชตากแห้ง แม้จะแข็งไปนิดแต่ก็อยู่ห้อง

ทำให้ห่อไม้ได้หนานกว่า รวมถึงสามารถขนกลับไปทิ้งโดยไม่ต้องกลัวหน้าเสียดด้วย
เจ้าคนก้มลงกินอาหารในขณะที่หวังลี้ถึงให้สาวใช้ขานอุปรากรทำความ
สะอาดและเสื้อผ้าชุดใหม่เข้ามาด้านใน นางเริ่มต้นวันด้วยการทำความสะอาด
ร่างกายของสามี เพราะยังคงเป็นตอนเช้า นางจึงทำเพียงเช็ดหน้าและแขนขา
ของเขาเพื่อให้รู้สึกสดชื่น จากนั้นก็เปลี่ยนเสื้อผ้า เสร็จแล้วก็ป้อนยาที่ปรุงขึ้น
เป็นพิเศษ คนป่วยด้วยอาการเช่นเดียวกับเขามักจะตายอย่างรวดเร็วเพราะไม่
สามารถกินอาหารหรือน้ำได้ หมอจึงปรุงยาพิเศษที่มีราคาค่อนข้างแพงเพื่อใช้
เพียงชีวิตของเขาเอาไว้ เพียงแต่เวลาป้อนยายังต้องใช้ความพยายามเพราะเขา
ไม่สามารถกลืนด้วยตัวเองได้

หวังลี้ถึงได้เรียนรู้เรื่องนี้มาแล้วเมื่อวาน นางพุงร่างของเธอให้อยู่ในท่า
กึ่งนั่งกึ่งกอนางเอาไว้ จากนั้นให้สาวใช้ยื่นถือถ้วยยา นางใช้มือข้างหนึ่งประคอง
ใบหน้าของเธอ มืออีกข้างค่อยๆ ใช้ช้อนป้อนให้ยาไหลเข้าไปในปากอย่างช้าๆ
ที่ละนิด การป้อนยาใช้เวลานานมาก กว่าจะหมดถ้วยยาอาจใช้เวลาเป็นชั่วโมง
ก็ได้ วันนี้นั่งคงทุลักทุเล มีเหงื่อซึมออกทางแผ่นหลังและใบหน้าของนาง เมื่อ
มองเห็นว่ายาหมดถ้วยแล้วก็พ่อนลมหายใจ โบกมือให้สาวใช้ไปพัก ส่วนตัว
เองเดินเข้าไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า

อาหารมื้อแรกของนางไม่ได้กินร่วมกับครอบครัวใหญ่อีกแล้ว นางใช้
ข้ออ้างเรื่องการดูแลสามีทำให้เวลาอาหารไม่ตรงกับคนอื่น ท่านโหวยยอมเห็นดี
เห็นงามกับสะใภ้ แม้แต่การไปทำความสะอาดเคารพแม่สามีในตอนเช้าก็ถูกยกเว้น
หวังลี้ถึงจึงซ่อนตัวอยู่ในเรือนพักของตัวเองได้อย่างสบายใจ ท่องตำราให้สามี
ฟังไปวันๆ

พริบตาเดียวผ่านไปสามวัน หวังลี้ถึงไปพบจงเหมยจีที่เรือนส่วนตัว
ภายในห้องนั้นยังมีขังไปหลานหนึ่งรออยู่ด้วย นางไม่รู้ว่าด้านหลังมีเจ้านกสีฟ้า
บินติดตามไม่ห่าง เห็นว่าตลอดหลายวันมานี้นางนั่งอ่านตำราพยายามท่องจำ
มากแค่ไหน แต่ตำราสองเล่มใช้เวลาจำแค่สามวันไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วไปสามารถ

ทำได้ กุจั่นอันรู้ว่านี่คือแผนการที่ถูกวางเอาไว้เพื่อกำราบหวังลีถึง เขาไม่สามารถทำอะไรได้นอกจากติดตามดูเท่านั้น

“การระທ່မ်းแม่สามี่ การระທ່မ်းไม้เจ้าคะ” กิริยาท่าทางของหวังลีถึงไม่มีข้อบกพร่อง นางย่อกายให้มารดาเลี้ยงสามี่กับพี่สะใ้เล็กน้อย ก่อนจะเงยหน้าขึ้นยืนตัวตรง ตราบไต่ที่อีกฝ่ายยังไม่ได้เอ่ยปากอนุญาตให้หนึ่งก็ยังคงต้องยืนอยู่เช่นนี้

จงเหมยจีบปล่อยให้สะใ้เล็กยืนอยู่ครู่หนึ่ง ไม่มีใครพูดอะไร ซ่งไปหลานที่นั่งอยู่ด้านข้างตีมืออย่างสบายใจราวกับว่ามองไม่เห็นคนที่ยืนอยู่กลางห้องหวังลีถึงไม่ได้เอ่ยปากพูดอะไรเช่นกัน ถ้าพูดเรื่องการกลั่นแกล้งหรือเมินเฉยนับว่าเป็นเรื่องที่น่างพบเจอมาช้านานตั้งแต่อยู่จนสกุลหวัง ความอดทนยอมมากกว่าคนทั่วไป หากหวังให้นางเอ่ยปากขอร้องหรือไว้วางยอมทำให้ผิดหวัง

ซูหยินจรรอแล้วรอเล่าไม่เห็นว่าจะสะใ้เล็กเอ่ยปากพูดอะไรก็รู้สึกหงุดหงิดใจ เดิมทีนางต้องการใช้แผนการนี้เพื่ออบรมเรื่องมารยาทกับอีกฝ่าย แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่ยอมพูด การกล่าวหาว่าเสียมารยาทต่อผู้ใหญ่ยอมเป็นไปไม่ได้ ทำยที่สุดนางก็ต้องเป็นฝ่ายยอมแพ้ ยังมีหนทางข้างหน้าที่สามารถจัดการความหยิ่งยโสของอีกฝ่ายได้

“ครบสามวันแล้ว เจ้าคงท่องจำมารยาทและกฎบ้านสกุลกุมมาแล้วใช่หรือไม่”

“ข้าท่องจำมาแล้วเจ้าคะ”

“ถ้าเช่นนั้นก็ท่องเรื่องมารยาทให้ข้าฟัง” คำสั่งเปิดกว้างเช่นนี้หมายความว่าต้องการให้หวังลีถึงท่องทุกตัวอักษรในตำราออกมา

ทว่าหวังลีถึงกลับสงบมาก นางเริ่มต้นท่องตำราเรื่องมารยาทออกมาตั้งแต่ตัวอักษรแรก เมื่อท่องไปได้ครู่หนึ่งโดยไม่ติดขัด จงเหมยจีเรียกให้สาวใช้หยิบตำรามารยาทออกมาเปิดดู และพบว่าทุกคำที่อีกฝ่ายกล่าวมาล้วนเป็นไปตามอักษรแต่ละบรรทัดโดยไม่มีตกหล่น แม้แต่ซ่งไปหลานก็ยังต้องชะง่อนมองตัวอักษรในตำราตามไปด้วย ในขณะที่คนฟังกำลังตกใจ ไม่ว่าเปิดไปที่

หน้าต่อที่หน้าทุกถ้อยคำก็ยังถูกต้องไม่ผิดเพี้ยน

อ่านไปได้ราวสิบห้าหน้าจึงเหมยจีก็ยกมือห้ามแล้วเริ่มบอกกลุ่มตามบท เช่น มารยาทเรื่องการเข้าเฝ้า มารยาทในการพบผู้ทรงศีล หวังลี้ถึงต้องใช้เวลา ขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเริ่มท่องออกมาโดยไม่ผิดเพี้ยนเช่นเดิม ไม่ว่าจะถามก็ บทนั้นก็ยิ่งสงบและท่องออกมาราวกับได้กินตำราเข้าไป

“พอแล้ว ข้ารู้ว่าเจ้ามีความสามารถจริงๆ แต่ตำรา มารยาท เป็นสิ่งที่ผู้คนที่เติบโตในครอบครัวขุนนางล้วนเคยได้สัมผัสมา เจ้าจะท่องได้ก็คงไม่แปลก” จงเหมยจีเห็นแบบนั้น นางคิดว่าหวังลี้ถึงอาจเคยท่องตำราเล่มนี้มาก่อนหน้าแล้ว ไม่มีทางที่จะเชื่อว่าคนเพิ่งอ่านได้เพียงสามวันจะสามารถท่องจำได้เช่นนี้ “ตำรา มารยาทให้ถือว่าผ่าน ต่อไปคือกฎบ้านสกุลกู๋ หวังว่าเจ้าจะสามารถท่องจำให้แม่นยำได้เช่นเดียวกัน”

หวังลี้ถึงพยักหน้ารับ สูดลมหายใจและเริ่มท่องกฎบ้านสกุลกู๋ตั้งแต่ข้อแรก รอยยิ้มที่อยู่บนใบหน้าของจงเหมยจีแข็งค้าง นางคิดว่าเอาตำรากฎบ้านสกุลกู๋ขึ้นมาดูอีกครั้งและพบว่าไม่มีอะไรผิดเพี้ยน สตรีตรงหน้าท่องออกมาราวกับกำลังอ่านตำราอยู่ แม้ว่าจะใช้วิธีการเดิมคือสู่มให้นางบอกกฎบ้านสกุลกู๋โดยไม่สนใจลำดับ สลับตำแหน่งกันไปมา แต่หวังลี้ถึงก็ไม่ทำให้ผิดหวัง นางท่องทุกถ้อยคำได้อย่างถูกต้องจริงๆ

“เจ้าต้องเล่นเล่นบ้างบางอย่างแน่นอน” ในที่สุดซึ่งไปหลานก็หลุดปากเอ่ยออกมา

หวังลี้ถึงที่กำลังท่องกฎบ้านตามคำสั่งของมารดาเลี้ยงสามีจึงหยุดชะงักก่อนขออนตาสันมองพี่สะใภ้ กล่าวตอบด้วยรอยยิ้ม “ทำไมพี่สะใภ้จึงคิดว่าข้าเล่นเล่นเล่นเจ้าคะ”

“เวลาแค่สามวัน เจ้าสามารถท่องจำตำราได้สองเล่มเชียวนะหรือ” นางไม่เชื่อว่าเรื่องเช่นนี้จะเกิดขึ้นได้จริง

จงเหมยจีก็ไม่ได้คัดค้านคำของสะใภ้คนโตเพราะไม่อยากจะยอมรับเช่นกันว่าสะใภ้เล็กจะมีความสามารถเช่นนี้ เมื่อสะใภ้คนโตเอ่ยขึ้นก็อดเห็น

ด้วยอย่างเสียไม่ได้ แม้จะไม่สามารถบอกได้ว่านางใช้กลวิธีใดก็ตาม ในขณะที่กำลังจะเอยปากให้สาวใช้เข้าไปตรวจค้นร่างกายของอีกฝ่าย หวังสี่ถึงก็เอยขึ้นมาด้วยรอยยิ้ม

“ข้ากลับรู้สึกว่าคุณเองด้อยความสามารถ ต้องใช้เวลาถึงสามวันจึงท่องตำราเหล่านี้ได้ ไม่อาจเทียบกับพีสะไก้ที่ท่องจำได้ในเวลาเพียงหนึ่งวัน” ไม่มีถ้อยคำโต้แย้ง ทว่ากลับทำให้คนฟังไม่กล้าเอยปากเรื่องค้นตัว

ทุกถ้อยคำที่หวังสี่ถึงกล่าวมาล้วนย้อนกลับเข้าหาพวกนางทั้งสิ้น เดิมทีอวดอ้างว่าจะไปหลานสามารถจำตำราเหล่านี้ได้หมดภายในหนึ่งวัน หากพวกนางสงสัยคนที่ใช้เวลามากกว่าถึงสองวัน ก็ควรย้อนกลับไปถึงความน่าเชื่อถือของซึ่งไปหลานด้วย รอยยิ้มที่ไร้พิษสงบนใบหน้านั้นเหมือนอาบไว้ด้วยหนามแหลมอันตราย จงหม่อมยี่จี้จำต้องปล่อยยี่ให้นางกลับไปเรือนพักโดยไม่ได้ลงมือทำอะไร

“ท่านแม่” ซึ่งไปหลานมองร่างของหวังสี่ถึงเดินออกจากห้องไป ก่อนหันกลับมาหามารดาสามี

“ไม่ต้องห่วง อีกไม่นานท่านโหวจะเดินทางไปชายแดนแล้ว ถึงเวลานั้นข้าจะสั่งสอนให้นางรู้จักที่ต่ำที่สูงเอง”

ห้า

ก่านโหวออกจากกวน

หลังจากวันทดสอบห้องตำราภูบ้านสกุลกู่วันนั้น จงเหมยจีกับซ่งไปหลานก็ไม่ได้มารบกวนอะไรหวังลี่ถึงอีก นับว่าเป็นช่วงเวลาสงบสุขไม่น้อย นางแทบไม่ก้าวเท้าออกจากห้องของตนเอง ใช้เวลาทั้งวันดูแลคนป่วยบนเตียง เมื่อวันก่อนหมอมามาตรวจกู่จิ้นอันตามเวลา เขาชื่นชมนางเรื่องการเอาใจใส่และแนะนำบางอย่างเพิ่มเติม อันตรายของคนที่นอนหลับไม่ได้สตินานๆ นอกจากเรื่องขาดสารอาหารยังมีปัญหาใหญ่กว่านั้นก็คือ เรื่องบาดแผลที่เกิดจากการกดทับ หากไม่ช่วยพลิกตัวผู้ป่วยจุดที่ถูกนอนทับเป็นเวลานานจะทำให้เกิดแผล ถ้าปล่อยไว้นานเกินไปจะทำให้เนื้อบริเวณนั้นตาย จะลุกลามกลายเป็นปัญหาใหญ่

หวังลี่ถึงฟังคำแนะนำอย่างตั้งใจ แล้วคอยพลิกตัวให้สามมีบ่อยๆ นอกจากนี่ยังนวดตามแขนและขาของเขา เพื่อว่าเขาตื่นขึ้นมาอวัยวะเหล่านี้จะสามารถฟื้นฟูได้เร็วขึ้น ความทุ่มเทเช่นนี้ไม่ใช่แค่บารับใช้ที่รู้ แต่ท่านโหวเองก็รู้เช่นกัน เมื่อพ่อบ้านรายงานเกี่ยวกับเรื่องนี้ ท่านโหวที่กำลังเตรียมตัวออกเดินทางไปชายแดนตะวันออกก็รู้สึกคลายใจ คิดไม่ผิดที่เขาตัดสินใจจ้างงานแต่งงานให้บุตรชาย ไม่ว่าจะเป็นอย่างใด การได้หวังลี่ถึงมาเป็นสะใภ้ก็ไม่

ทำให้เขาผิดหวัง

นอกจากท่านโหวแล้วอีกคนที่รับรู้เรื่องนี้ได้อย่างชัดเจนมากกว่าใครก็คือตัวของกุ๊จิ้นนั่นเอง ในร่างของนกที่เกาะอยู่ริมหน้าต่าง เขารู้ว่านางไม่ได้ทำเรื่องพวกนี้เพียงต่อหน้าสาวใช้เท่านั้น ยังทำอยู่ตลอดเวลา คงไม่มีใครเสแสร้งต่อหน้านกตัวหนึ่งกระมัง เมื่อเห็นว่านางปรนนิบัติตัวเองดีเช่นนี้เขาก็ไม่รู้ว่าควรรู้สึกอย่างไร ดีใจที่มีคนทุ่มเทเพื่อตนเองหรือรู้สึกสมเพชที่ตลอดมาไม่เคยใส่ใจนางเลยสักครั้ง

หวังลี้ถึงเหลือบมองเจ้านกสีฟ้าที่เกาะริมหน้าต่างเกือบตลอดเวลาทั้งวัน มันมักจะมองมาที่นี้เสมอ นางวางมือของสามีที่เพิ่งนวดเสร็จลงแล้วลุกเดินไปหามัน อยู่ด้วยกันมาหลายวันมันไม่เคยหายไปไหน แม้บางทีกลางวันไม่อยู่ก็จะกลับมาในเวลาเย็นทุกครั้ง ถ้วยอาหารนกกยังคงวางไว้ริมหน้าต่างไม่เคยเคลื่อนย้าย บางทีเจ้านกตัวนี้อาจจะอยากเป็นสัตว์เลี้ยงของนางก็ได้ นางจึงถือวิสาสะตั้งชื่อให้มัน

“หลันเซ่อ เจ้านกขี้เกียจ”

นางตั้งชื่อมันว่าหลันเซ่อตามสีน้ำเงินที่ปลายปีกของมัน แม้จะเป็นการตั้งชื่อที่ฟังดูโง่เขลาไปสักหน่อย แต่มันไม่ได้แสดงท่าทีไม่พอใจ นับแต่นั้นนางก็เรียกมันว่าหลันเซ่อ หวังลี้ถึงยื่นนิ้วออกไปลูบหัวมัน ชนชนนุ่มกว่าที่คิดเอาไว้มาก มันทั้งนุ่มและลื่นให้ความรู้สึกสบายใจ เพียงแต่นกตัวนี้ค่อนข้างตัวเล็กไปสักหน่อย นางจึงทำได้แค่ลูบมันให้เบามือมากที่สุด

“หลันเซ่อ นอกจากสามีของข้าแล้ว เจ้าอาจเป็นคนเดียวที่ข้าสามารถไว้ใจได้” นางนั่งลง เท้าแขนกับขอบหน้าต่างเหม่อมองต้นหลิวที่กำลังสะบัดไปตามแรงลม “อีกไม่นานท่านโหวจะเดินทางไปชายแดนแล้ว อ่านางในจวนทั้งหมดจะกลายเป็นของจงเหม่ยจี ถึงเวลานั้นข้าไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง ลำพังพวกเขาคลั่งแกล้งข้าก็ยังสามารถอดทนได้ แต่ถ้าพวกเขาคิดทำร้ายสามีข้าขึ้นมาเล่า ข้ายังจะปกป้องเขาได้หรือไม่”

คำถามนี้หวังลี้ถึงไม่ได้ต้องการคำตอบ นางรู้ดีว่าตัวเองจะต้องทำให้ได้

หรือต่อให้ทำไม่ได้นางก็ต้องหาทางทำให้มันได้ในที่สุด ชั่วชีวิตนี้แต่งงานครั้งเดียว คนเดียวที่เป็นของนางก็คือสามี คนเดียวที่ให้ชีวิตนางก็คือสามี ดังนั้นเพื่อปกป้องคุ้มครองพื้นที่เล็กๆ ของนางย่อมต้องใช้ความพยายามทั้งหมดในชีวิต

“เป็นเจ้าก็ดิ้นะหลั่นเซ่อ อย่างน้อยเจ้าก็สามารถบินหนีได้ถ้าเกิดอันตราย ไม่อยากถูกเสือกินก็เกาะกิ่งไม้ ไม่อยากถูกงูกินก็แคบินหนี แต่ชีวิตมนุษย์ไม่ง่ายเช่นนั้น มีบางเรื่องที่เราอยากหนีก็หนีไม่ได้”

ฟังนางจบแล้วหลั่นเซ่อก็ใช้หัวฎไปที่แขนของนางราวกับจะปลอบใจหวังลี้ถึงรู้สึกถึงสัมผัสนั้น นางหันมายิ้มให้มัน รอยยิ้มนี้อ่อนหวานนุ่มนวล เต็มไปด้วยความรู้สึกรักใคร่และขอบคุณ นางคุยกับมันอีกสักพักก็เดินกลับไปนั่งข้างเตียงสามี หยิบหนังสือเล่มหนึ่งขึ้นมาอ่านให้เขาฟัง

“วันนี้ขำได้หนังสือนิทานมาเล่มหนึ่ง บ้างบอกว่านี่คือนิทานเกี่ยวกับศาสนา บ้างก็บอกว่านี่คือนิทานเกี่ยวกับการเมือง เรื่องนี้หลังจากอ่านให้ท่านฟังแล้ว ท่านต้องพิจารณาด้วยตัวเอง จากนั้นเราค่อยสนทนากันดีหรือไม่ว่าใครคิดอย่างไร”หวังลี้ถึงพูดราวกับว่าคนบนเตียงจะรู้เรื่องหรือตอบโต้นางได้ถึงเขาเงิบและหลับตาอยู่นางก็มีได้ใส่ใจ ก่อนเริ่มอ่าน “นิทานเรื่องเกี่ยวกับสวรรค์และพิภพอื่นทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นมหาสมุทรของมังกรเจ้าสมุทร หรือพระพุทธรูปในแดนสุขาวดี โลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความโลสมม ทั้งหมดล้วนวุ่นวายเพียงเพราะจุดเริ่มต้นจากราชาลิงหนึ่งตัวเท่านั้น...”

หวังลี้ถึงอ่านด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลน่าฟัง หลั่นเซ่อเกาะริมหน้าต่างตั้งใจฟังเช่นกัน เมื่อก่อนเคยเรียนกลยุทธสงคราม ไม่ได้ให้ความสนใจบทกวีหรือวรรณกรรมมากนัก นิทานเรื่องนี้เป็นเรื่องใหม่ที่เขาไม่เคยได้ยินมาก่อน เมื่อประกอบกับน้ำเสียงน่าฟังก็คล้ายว่าตกอยู่ในโลกของนิทาน กระทั่งสามารถจินตนาการได้ถึงหุบเขาที่ราชาลิงตนนั้นอาศัยอยู่ว่าอุดมสมบูรณ์งดงามเพียงใด หรือสวนท้อของเจ้าแม่หวังหมู่ถึงสามพันหกร้อยนั้นจะเป็นทิวทัศน์ที่หาได้ยากเช่นใด เรื่องราวดำเนินไป มีทั้งส่วนที่ตลกขบขัน ส่วนที่สนุกสนาน

เพราะการที่เทพทั้งสวรรค์ตามล่าเอาชนะราชาสิงห์ที่heimเกริมในอำนาจ กระทั่งจบบทลงตอนที่ราชาสิงห์ถูกทับไว้ได้ภูเขานี้หัวของพระพุทธรองค์น่านถึงห้าร้อยปี

หวังลีถึงปิดหนังสือลง แม้ว่าเรื่องราวจะกำลังสนุก แต่นางก็ต้องถนอมเสียงของตนเองเอาไว้ ก่อนโน้มตัวเข้าไปใกล้สามี

“วันนี้อ่านเท่านี้ พรุ่งนี้ค่อยอ่านตอนต่อไป แต่ถ้าท่านอยากรู้จักให้ลึกซึ้งขึ้นมาอ่านด้วยตัวเอง ขอบอกท่านก่อนว่านิทานเรื่องนี้ยาวมากและสนุกมาก ยิ่งอ่านต่อก็ยิ่งค้างคาชวนให้คนค้นหาตอนต่อไป” นางบอกเขาด้วยรอยยิ้ม และอ่านให้เขาฟังโดยไม่รู้ว่าเขาสามารถรับรู้ได้หรือไม่ แต่ก็ไม้อาจหึงความหวังว่า กูจิ้นอันจะตื่นขึ้นมาในสักวันหนึ่ง อย่างน้อยเขาก็ควรมีประสาทสัมผัสอยู่ครบเสียงของนางอาจส่งไปถึงบ้าง

วันนี้หยูซิงโหวกลับจวนโหวเร็วกว่าปกติ นั่นเป็นเพราะหวังดีมีรับสั่ง

ให้เขากลับมาเตรียมตัวสำหรับการเดินทางไปชายแดน ในขณะที่ยังมีเรื่องวุ่นวายเพราะกูจิ้นอันในฐานะรองแม่ทัพไม่สามารถทำหน้าที่ของตนได้ การไปประจำชายแดนของเขาในครั้งนี้อาจพบเจอกับเรื่องยากลำบาก จำเป็นต้องแต่งตั้งรองแม่ทัพขึ้นมาทำหน้าที่แทน อาจเพราะไม่มีใครมีความหวังว่าบุตรชายของเขาจะสามารถกลับมาได้อีกครั้ง

ช่วงสองสามวันมานี้ในที่ประชุมขุนนางเริ่มพูดถึงการปลดตำแหน่งของกูจิ้นอันในฐานะรองแม่ทัพ หากยังให้เขาดำรงตำแหน่งนี้ต่อไปจำเป็นต้องจ่ายเบี้ยหวัดให้อย่างไร้ประโยชน์ แม้จะมีหลายคนต้องการให้คงตำแหน่งนี้เอาไว้แล้วจ่ายเบี้ยหวัดครึ่งหนึ่งของจำนวนเดิมแทน เพื่อไม่ให้เกิดข้อกังขาต่อราษฎรว่าเป็นการฆ่าลาเมื่อเสร็จงานไม่แบ่ง

กูจิ้นอันตอนดำรงตำแหน่งรองแม่ทัพนั้นว่ามีผลงานที่ยอดเยี่ยม ทำคุณประโยชน์มากมาย และคราวนี้ก็เป็นผลงานชิ้นเยี่ยมจากการปราบปรามกองโจรที่ดุร้ายปล้นไปทั่วสามเมือง ทำหายอำนาจทางการ ค่ายโจรทั้งหมดถูก

ทำลาย สามารถล้างหัวใจให้โล่งได้ อีกทั้งยังยึดทรัพย์สินจำนวนมากกลับมา มอบให้แก่ทางการได้ด้วย และเนื่องจากผลงานครั้งนี้ทำให้เขาต้องประสบ โชคร้าย หากปลดเขาออกเพียงเพื่อต้องการประหยัดเบี้ยหวัดจะถูกราษฎรมอง อย่างไร เรื่องนี้จึงต้องทำอย่างรอบคอบ

ในฐานะบิดาหญิงโหวรู้สึกไม่พอใจกับการสั่งปลดบุตรชายของเขา แต่ในฐานะแม่ทัพตะวันออกเขารู้ดีแก่ใจว่าไม่อาจเห็นแก่ตัวในเรื่องนี้ได้ จึงไม่ได้เอ่ย สนับสนุนหรือคัดค้านประการใด มีเพียงหวังดีเท่านั้นที่รับสั่งอย่างเป็นทางการ ในเวลานี้การคลังไม่ได้อยู่ในสภาวะวิกฤติ ยังสามารถจ่ายเบี้ยหวัดให้ได้ แต่เมื่อไม่สามารถทำหน้าที่ได้เบี้ยหวัดก็ต้องจ่ายเพียงครึ่งเดียวเท่านั้น นั่นเป็น ความกรุณามากแล้ว หญิงโหวจึงยอมรับแต่โดยดี

เมื่อกลับมาถึงจวนเขาก็ขอให้พ่อบ้านไปตามสะใภ้คนเล็กมาพบที่ห้อง หนังสือ ไม่นานหวังลี่ถึงก็มาพบเขา ท่านโหวมองใบหน้าจิ้มลิ้มของลูกสะใภ้ ด้วยความเอ็นดู แม่นางจะไม่ใช้สะใภ้ที่เขาหมายตาไว้แต่แรก แต่ก็ดีกว่าคนที่ ปฏิเสธอย่างไรเยื่อใยเช่นหวังลี่เสียเป็นไหนๆ คนที่เล่นลูกไม้เช่นนั้นเกรงว่า เอาเข้าบ้านมาก็มีแต่จะก่อเรื่องให้ปวดหัวเท่านั้น นึกถึงสิ่งที่นางกระทำกับ กุ๊- จิ้นอันแม่แต่คนตาบอดก็บอกได้ว่าเป็นการแสดงออกกระหว่างคนรัก หัวแผ่นดินนี้ไม่มีใครบังไม่รู้ว่านางต้องตาต้องใจกับบุตรชายคนเล็กของเขา ถึงอย่างนั้น กลับอาศัยว่าตนเองไม่เคยเอ่ยปากยอมรับจนกลายเป็นข้ออ้างว่ามีใช้คนรัก ล้วนแต่เป็นผู้อื่นแสกสรรขึ้นมาเองทั้งสิ้น

สิ่งที่น่ากลัวก็คือท่านโหวไม่รู้ว่านางอาศัยความบังเอิญที่ไม่เคยเอ่ยปาก เรื่องความสัมพันธ์มาเป็นข้ออ้าง หรือสตรีผู้นั้นคาดการณ์เพื่อเลือกไว้แต่แรก เพราะกุ๊จิ้นอันเป็นขุนศึกนักรบ หลายครั้งชีวิตของเขาก็วางไว้บนเส้นด้ายบางๆ ที่ไม่รู้จะถูกตัดให้ขาดเมื่อใด แต่ขาดแล้วก็ดี หากไม่ขาดแต่รอแรกกลายเป็นคน พิการอย่างที่ประสบในทุกวันนี้ก็สามารถสละเรือทิ้งได้ในทันที หากเป็นประการ แรกก็แค่คนมีโหวพริบคนหนึ่ง แต่ถ้าเป็นประการหลังนับว่าเป็นคนที่น่ากลัว เพียงนึกว่าได้คนเช่นนั้นมาเป็นสะใภ้เขาก็ขนลุกชันไปทั่วร่าง

ในทางกลับกันหวังลีถึงเป็นคนเสนอตัวเข้ามาเอง เรื่องความเต็มใจที่จะแต่งงานกับกู่จี้ฉินอันนับว่าไม่น่าเป็นห่วง เมื่อแต่งงานมาแล้วก็กระทำหน้าที่ภรรยาของบุตรชายได้อย่างดี สาวใช้ที่อยู่เรือนบุตรชายกล่าวว่านางใช้เวลาทั้งวันอยู่กับบุตรชายของเขาและทำทุกอย่างด้วยตัวเอง หรือต่อให้สาวใช้อาสาทำนางก็จะจับตาดูอย่างใกล้ชิด เรียกได้ว่าไม่มีอะไรขาดตกบกพร่อง ส่วนเรื่องจุดประสงค์แอบแฝงที่นางแต่งงานเข้ามาในจวนไม่ใช่เรื่องที่เขาต้องใส่ใจ

เดิมทีนางเสนอตัวเข้ามาเขาเองก็สงสัย ให้คนสืบเรื่องความเป็นมาก็พอเข้าใจได้ว่าหวังลีถึงไม่ได้มีชีวิตที่ตึงเครียดในจวนสกุลหวัง มารดาเป็นภรรยาของเสี่ยชีวิตตั้งแต่นางยังเด็ก ถูกเลี้ยงดูมาโดยชู่หยินเอก อายุอานามไม่ต่างจากบุตรสาวของภรรยาเอกนั้นก็จึงมักถูกเปรียบเทียบอยู่เสมอ แน่หนอนว่านางไม่มีทางได้รับความยุติธรรมเสมอกับหวังลีเชียน ถึงอย่างไรก็ต้องพบเจอกับเรื่องอยุติธรรมเป็นปกติ หลังลีต่อเองก็เป็นเช่นขุนนางทั่วไป ที่ทั้งเรื่องในบ้านให้ภรรยาจัดการ ไม่ว่าบุตรสาวคนเล็กจะทุกข์ทรมานอย่างไรไม่ใช่ธุระของตน เช่นนี้หวังลีถึงจึงกลายเป็นเพียงสาวใช้คอยติดตามที่สาวไปไหนมาไหนเท่านั้น

หากความอยุติธรรมนี้กลายเป็นความไม่พอใจ นางก็อาจจะคิดแล้วว่าต้องการคว่ำคนรักของพี่สาว หรือแต่งงานเพื่อหนีจากชีวิตที่ไร้อิสรภาพและความสุขในครอบครัวสกุลหวังก็ล้วนไม่เกี่ยวข้องกับเขาทั้งสิ้น ขอเพียงนางดูแลบุตรชายของเขาคงดีเท่านั้นก็พอแล้ว

“ชีวิตในจวนสกุลกู่เป็นอย่างไรบ้าง”

“ข้าไม่ค่อยมีความสุขดีเจ้าคะ ไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง”หวังลีถึงเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

หญิงโหวพยับหน้ารับ ค่อนข้างสบายใจที่ได้ยินเช่นนี้ “หากมีสิ่งใดที่เจ้าไม่พอใจก็ให้บอกพ่อบ้านได้” เขาเคยเอ่ยเรื่องนี้มาครั้งหนึ่งแล้วตอนได้ร่วมโต๊ะอาหารด้วยกันครั้งแรก แต่วันนี้ต้องการกล่าวซ้ำอีกครั้งในนางมั่นใจว่านางมีอำนาจในฐานะสะใภ้ของเขา “ข้าได้ยืนยันว่าเจ้าดูแลกู่จี้ฉินอันเป็นอย่างดี ต้องขอบใจเจ้ามาก”

หวังลี้ถึงสายหน้า “เป็นหน้าที่ของข้าที่จะต้องดูแลสามีเจ้าค่ะ”

“ข้ารู้ว่าการแต่งงานกับกู่จิ้นอันไม่ใช่เรื่องง่าย เวลานี้เขากลายเป็นคนนอนหลับไร้สติ ไม่รู้ว่าจะตื่นขึ้นมาเมื่อใด ภาระทั้งหมดต้องฝากไว้กับเจ้า ในฐานะภรรยาของเขา ข้าสัญญาอยู่กับเจ้าได้ประการหนึ่งว่าตราบใดที่เจ้าดูแลเขาอย่างดี ไม่ว่ากายภาคหน้าจะเกิดอะไรขึ้น จิ้นอันจะตื่นขึ้นมาหรือไม่ ข้าก็จะดูแลเจ้าในฐานะสะใภ้เป็นอย่างดี”

หวังลี้ถึงรู้ว่าบิดาของสามีต้องการหมายถึงอะไร หากกายภาคหน้ากู่จิ้นอันเสียชีวิตหรือไม่ได้ฟื้นขึ้นมา เขายังคงดูแลนางเป็นอย่างดีในฐานะสะใภ้ของเขา ทว่านางไม่ต้องการเช่นนั้น

“เมื่อข้าแต่งงานกับสามีก็มีความหวังว่าสามีจะฟื้นขึ้นมาในสักวันหนึ่ง เจ้าค่ะ”

“เจ้าเชื่อว่าจิ้นอันจะสามารถฟื้นขึ้นมาได้หรือ” ไม่มีใครมีความหวังในเรื่องนี้ แม้แต่ตัวเขาเองก็เกือบจะสิ้นหวังเช่นกัน ยิ่งเนิ่นนานโอกาสที่กู่จิ้นอันจะฟื้นขึ้นมาก็ยิ่งห่างไกลออกไปทุกที

หวังลี้ถึงพยักหน้า “เจ้าค่ะ”

“ข้าก็อยากให้เป็นเช่นนั้น” ท่านโหวยืม เขารู้ดีว่าเรื่องนี้นอกจากนางอาจไม่มีใครเชื่ออีก แต่มันก็ดีที่มีใครสักคนเชื่อเช่นนั้น โดยเฉพาะคนที่ต้องผู้ดูแลบุตรชายของเขาในอนาคต

หลังจากสนทนาเรื่องทั่วไปอยู่ครู่หนึ่ง ท่านโหวก็เอ่ยเข้าเรื่องสำคัญ “อีกไม่กี่วันข้าจะต้องออกเดินทางไปชายแดน ไม่แน่ว่าไปคราวนี้จะได้กลับมาเมื่อใด บางทีอาจใช้เวลาหลายเดือนหรืออาจจะกินเวลานานนับปี เจ้าต้องอาศัยอยู่ที่สกุลกู๋แห่งนี้ภายใต้การปกครองของจงเหมยจี” เขาเอ่ยถึงสูญหยินของตนเองโดยตรง “เรื่องที่น่าให้เจ้าท่องตำราสองเล่มภายในสามวันไม่ใช่ข้าไม่รู้ แต่ข้าไม่ยื่นมือเข้าไปยุ่งเพราะข้าไม่สามารถคุ้มครองเจ้าได้ตลอดเวลา หากข้าออกเดินทางไปแล้วบ่าวรับใช้ทั้งหมดในจวนต้องฟังคำสั่งของนาง การประนีประนอมยอมดีที่สุดสุด อะไรที่เจ้ายอมนางได้ก็ให้ยอมไปก่อน แต่ถ้านางกลับแกล้งเจ้ามาก

เกินไปข้าจะให้พ่อบ้านช่วยดูแล”

“ข้าทราบเจ้าค่ะ” สิ่งนี้นับว่าสอดคล้องกับแนวคิดของนางเช่นกัน

ในมือของเขามีสมุดเล่มหนึ่ง หูซิงโหวผลักสมุดเล่มนั้นมาตรงหน้านาง “ข้าไม่รู้ว่กายภาคหน้าจะเกิดอะไรขึ้นบ้าง แม้ข้าจะทำซั้บหรือสั่งให้คนคอยดูแล เจ้ากับจิ้นอันเป็นอย่างดี แต่ก็อาจมีบางเรื่องที่คุณควบคุมไม่ได้ ข้ารู้มาว่าตอนเจ้าแต่งเข้าจวนสกุลกู๋ บิดาไม่ได้มอบสินเดิมให้เจ้ามากนัก นี่คือสมุดบัญชีที่มีรายละเอียดเกี่ยวกับเบี้ยหวัดตลอดหลายปีของจิ้นอัน เขาไม่ได้ใช้เงินมากนัก เก็บเงินส่วนนี้เอาไว้หากว่าเกิดอะไรขึ้นเจ้าจะได้มีเงินสำรอง”

ท่านโหววางแผนรับมือเอาไว้ เขารู้นิสัยภรรยาของตนเองดี นางไม่ใช่คนดีมากจนสามารถดูแลจิ้นอันได้เป็นอย่างดี แม้เขาจะเตือนหรือข่มขู่นางก็ไม่ว่าจะสรรหาวิธีใดมากลั่นแกล้งกันหรือไม่ เวลานี้ไม่มีทางเลือกมากนัก ถ้าเขาออกจากจวนไปนานนับปี ถึงอย่างไรก็ต้องพึ่งพาการจัดการงานบ้านจากนาง เป็นภาวะที่เขาเองก็อึดอัดใจ ทำได้เพียงมอบสิ่งนี้ให้แก่งานเท่านั้น

หวังลี้ถึงไม่ได้ปฏิเสธ นางรับสมุดบัญชีนั้นมาแต่ไม่ได้เปิดดู เพียงถือมันเอาไว้เท่านั้น นางรู้ว่าจวนขุนนางขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยบ่าวรับใช้จำนวนมาก ไหนจะเรื่องกิจการค้าขาย การเก็บภาษีจากดินแดนปกครอง ทุกอย่างล้วนต้องใช้คนดูแล อำนาจของนายหญิงเป็นสิ่งที่ขาดไม่ได้

“นอกจากนี้ข้ายังมีรายชื่อคนที่ไว้ใจได้นอกจวนสกุลกู๋ ถ้าเป็นเรื่องที่เจ้าไม่สามารถจัดการด้วยตัวเองได้ และเป็นสิ่งที่อยู่นอกเหนืออำนาจพ่อบ้าน เจ้าสามารถขอให้คนเหล่านี้ช่วยเหลือได้ พวกเขาเป็นสหายของข้ากับจิ้นอันที่ยังมีมิตรภาพที่ดีต่อกันอยู่”

มีรายชื่อคน ตำแหน่ง และที่อยู่ของคนเหล่านั้นเขียนไว้ใ้ในกระดาษหวังลี้ถึงพับเก็บสอดไว้ในสมุดบัญชีไม่ได้เปิดดูเช่นกัน

เมื่อเห็นท่าทางระมัดระวังของสะไ้เล็กเช่นนี้หูซิงโหวก็สบายใจขึ้นมาก อีกระดับหนึ่ง เขาสนทนากับนางอีกสักครู่ก่อนอนุญาตให้นางไป หลังจากหวังลี้ถึงจากไปแล้วก็มีบุรุษอีกสองคนเข้ามาดำเนินใน ชายสองคนนั้นแม้สวมชุดบ่าว

รับใช้แต่ก็เห็นได้ชัดว่าค่อนข้างแตกต่างจากบ่าวรับใช้ชายคนอื่น การคุกเข่า เบื้องหน้าท่านโหวหากเป็นคนที่มีชีวิตอยู่ในกองทัพย่อมรู้ดีว่านี่คือลักษณะของทหาร

“นับตั้งแต่วันพรุ่งนี้พวกเจ้าไปอยู่ที่เรือนของจีนอัน ดูแลความปลอดภัยให้ดี แต่ห้ามมิให้ใครรู้ฐานะของพวกเจ้า”

“ข้าน้อยทราบบอรับ”

เมื่อวันออกเดินทางมาถึง หมายความว่ากองทัพตะวันออกที่ได้กลับมาบ้านเพียงไม่ถึงสามเดือนก็ต้องเดินทางกลับไปชายแดนอีกแล้ว ผู้คนจำนวนมากจึงแออัดแน่นเต็มสองข้างทางเพื่อออกมาส่งบุตรในครอบครัวของตัวเองกลับไปชายแดน

ท่านโหวไม่ต้องการให้คนในครอบครัวออกไปส่งเขาเหมือนคนอื่น คนในจวนโหวจึงทำได้แค่ยื่นส่งท่านโหวจากประตูจวน บ่าวรับใช้เกือบทั้งหมดมารวมตัวกันที่ด้านหน้า คนที่ยืนอยู่หน้าสุดก็คือฮุยหยินอย่างจงเหมยจี รองลงมาคือบุตรชายคนโตกู่จิ้นหงและภรรยาของเขา หวังลี่ถึงเป็นลำดับสุดท้ายในบรรดาสมาชิกครอบครัว

ข้าวของที่เตรียมเอาไว้ให้ท่านโหวไปชายแดนมีเป็นจำนวนมาก อย่างเช่น อาหารแห้งหรือเสื้อผ้าสำหรับฤดูหนาว แต่บางส่วนก็ถูกตัดทิ้งเพราะกลายเป็นภาระเกินความจำเป็นในการเดินทาง พวกเขาไม่ได้กอดกันร้องไห้ เพราะคนสกุลกู่เชื่อว่าการร้องไห้ส่งคนที่กำลังจะออกเดินทางถือว่าทำให้ฤกษ์ดีเสียหาย ดังนั้นพวกเขาจึงยิ้มแยม กล่าวส่งด้วยเสียงดังราวกับเป็นพลังที่จะซึมซาบเข้าสู่ร่างผู้กำลังจะก้าวเท้าออกจากจวน

หุยชิงโหวกล่าวกับทุกคน ก่อนหันมาหาสะใภ้คนเล็กที่ยืนในลำดับท้ายสุด หวังลี่ถึงก้มหน้าเล็กน้อย

“ดูแลรักษาตัวให้ดี”

“ข้าขอให้ท่านพ่อเดินทางปลอดภัยเจ้าคะ” นางย่องกายก้มศีรษะให้บิดา

ของสามี

ความจริงการสนทนาของพวกเขาเรียบง่าย แต่การพูดด้วยเสียงอันดังของท่านโหวเป็นเหมือนการเตือนให้คนอื่นได้ยินเกี่ยวกับสะใภ้คนเล็กของเขา “รักษาตัวให้ดี” ไม่ได้หมายถึงให้นางดูแลตัวเองเท่านั้น แต่ยังหมายความว่าไม่ให้คนก่อความวุ่นวายกับนางด้วย

จงหม่ยจีได้ยินเช่นนั้นก็น้ำแข็งไปเล็กน้อย เมื่อคืนท่านโหวก็กล่าวเรื่องนี้กับนาง เป็นการกำชับให้นางทำหน้าที่ของตนเองให้ดีที่สุด เขาหวังว่าเมื่อกลับมาแล้วบ้านเรือนจะอยู่ในสภาพเรียบร้อย ไม่มีเรื่องให้ต้องร้อนใจ ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าคนที่เขาหวังที่สุดไม่ใช่นางหรือบ่าวรับใช้ในจวน ไม่ใช่กระทรวงการจัดการจวน แต่เป็นเรื่องของกู๋จิ้นอัน

ในฐานะภรรยาจงหม่ยจีรู้สึกอิจฉากู๋จิ้นอันมาโดยตลอด ก่อนมารดาเขาจะเสียชีวิตนางก็เป็นเพียงตัวสำรอง เมื่อได้มาเป็นธูหยินเอกก็ยังไม่ได้รับความสำคัญเท่ากับเด็กคนนั้น แม้แต่บุตรชายของนางที่เกิดก่อน บุตรชายคนแรกควรจะเป็นคนที่ถูกรักมากที่สุด ได้รับความสำคัญมากที่สุด ก็ไม่สามารถต่อสู้กับเด็กคนนั้นได้ ตอนนี้อีกฝ่ายกลายเป็นคนไร้ประโยชน์ก็ยังไม่ได้รับความห่วงใยจากสามีของนางมากที่สุด ความสำคัญนี้ลুকกลามไปจนถึงสะใภ้เล็ก แทนที่การพูดเช่นนี้จะทำให้นางหวาดกลัว ในใจของจงหม่ยจีกลับเต็มไปด้วยความริษยา

“ขอให้ท่านโหวเดินทางปลอดภัยเจ้าค่ะ” ทุกคนในจวนพร้อมใจกันกล่าวลา

ท่านโหวกระโดดขึ้นหลังม้าที่มีคนจูงมารอไว้ด้านนอกอยู่แล้ว ขบวนทัพตระวันออกยิ่งใหญ่ ถูกส่งออกจากประตูเมืองหลวงมุ่งหน้าสู่สมรภูมิตะวันออก ไม่มีใครรู้ว่าการเดินทางครั้งนี้กินเวลานานแค่ไหน ทุกอย่างล้วนเป็นเหตุการณ์เฉพาะหน้า หากไม่มีการบุกรุกดินแดนจากชนเผ่าก็อาจไม่ถึงปี แต่ถ้าเกิดสงครามก็อาจยาวนานหลายปีก็ได้